

В. „Република“
издава всяка Сжбота

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплатата.

За България:

за 3 мѣсеца 1-50 левъ
„ 6 „ 2-50 „
„ 1 година 5 „

За Странство:

за 6 мѣсеца 4 лева
„ 1 година 7-50 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-почт. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.
Ржкописинесе връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ пжтъ и по 10 ст. на всѣки послѣдующъ.

За обявленията на I стр — съ особено споразумѣние

Сждеб. пристапилащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поржчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

За да си съберемъ недо-
боритѣ, ний спираме за е-
динъ мѣсецъ издаването на
вѣстника. Съ тоя брой на-
вършваме първа година. За
втора година сме взели мѣр-
ки да направимъ съдържа-
нието най-разнообразно и
интересно. Умоляваме не-
платилитѣ абонати да ни се
наплатятъ въ най-кратко
врѣме, ако не искатъ да
прѣкратимъ за винаги.

Редакцията.

Явна благодарность.

Натоварени отъ ученицитѣ на Държ. практ. тѣкар.—Бояджийско училище, из-
ваме благодарность къмъ Г-цитѣ: Ек. Га-
нева, З. Бакърджиева, Ив. Петрова, М. Пет-
рова и Ан. Вълнарова учителки въ основ-
нитѣ училища, Г-ца Димитрина Петрова и
Г-нъ Ат. Николовъ основенъ учителъ, за
взетото отъ тѣхъ живо участие въ дава-
нието на драмата „Тъкачитѣ“ на 2 т. м.
съ благотворителна цѣль.

г. Сливенъ, 6/II 1900 г.

Отъ комисията.

ХОТЕЛЪ „ВОДОСКОКЪ“

Се отваря отъ 1 Февруарий т. г. въ г. Сливенъ, на главната улица срѣщу Окр. Сждъ, съ нови

ЧИСТО МОБЕЛИРАНИ СТАИ, ГОСТИЛНИЦА И КАФЕНЕ

съ всички потрѣбности, по най-умѣре-
ни цѣни. (Лѣгло 50 стот., порция 20 ст.
всички напитки по 5 стот.)

Прислуга бърза и акуратна.

Умоляватъ се г. г. пжтницитѣ да
посѣтятъ хотела ни.

Сдържателъ:

2—12

Х. Захария Д. Чендовъ.

Къмъ тиранитѣ

Върлувайте, бѣснѣйте, о тирани!

Вършете вие «подвизи» безъ брой,

Но знайте: народа скоро ще стане

И смѣтка ще потърси отъ васъ той!

Помнѣте, народа не е трупъ безжизненъ,
Когото вие покрихте съ рани!
Спи той сега и бере сили нови
За борба съ своитѣ душмани.

Да, спи той, но това не е сънъ мъртвешки!
Съзнание у него ще огрѣй
За правда, свобода, животъ човѣшки
И мрака вѣковенъ ще разсѣй!

Тогава ще лѣсне вашъта неправда,
Вашата злоба, безчестни борби....
Знайте, о, знайте, че този, що страда
Нивга неможете вие уби!....

Киро.

Сливенъ, 12 Февруари 1900 год.

Отъ миналитѣ два броя читателитѣ сж
разбали, че ний считаме републиканското
управление за възможно у насъ за сега,
при това политическо съзнание на народа
ни, ако се създадатъ конституционни на-
редби, които да улесняватъ твърдѣ много
проявлението на народната воля и защи-
тата на народнитѣ правдини. Ний споме-
нахме и пжтьомъ нѣкои отъ тѣхъ. Нека
сега изложимъ систематически, какво ре-
публиканско управление и при какви кон-
ституционни наредби искаме за България
ний.

Прѣди всичко, колкото се може по-
пълната автономия на общинитѣ и окрж-
зитѣ, а въ нѣкои случаи и на околитѣ,
съ голѣма децентрализация на всички вла-
сти, даже и на военнитѣ, е най-важната
конституционна наредба, която именно най-
главно ще гарантира народа противъ всѣ-
какви властолюбци и тиранни. Най-голѣма-
та опасность за свободата на народа е
централизираната властъ. Щомъ едно ам-
бициозно лице сполучи да я турне на рж-
ка, на народа не остава друго, освѣнъ ре-
волюцията, — крайно срѣдство, което не
лесно се прѣдприема. Друга е работата,
когато властитѣ сж въ ржцѣтѣ на множе-
ство автономни центрове. Централното у-
правление тогава ще изпълнява своитѣ раз-
поредби само посрѣдствомъ мѣстнитѣ вла-
сти, които ще се подчиняватъ само на за-
коннитѣ заповѣди. Ако централното управ-
ление поиска да наложи изпълнението на
нѣкоя беззаконна заповѣдъ, мѣстнитѣ вла-
сти ще му откажатъ това, или пъкъ ако
нѣкои мѣстни власти се поддадатъ, то по-
вечето ще умѣятъ да дадатъ отпоръ на
беззаконието. По тоя начинъ централното
управление ще има сила само въ граници-
тѣ на закона. Вънъ отъ него ще остава
парализирано. Централното управление и

мѣстнитѣ власти ще се контролиратъ вза-
имно и отъ тоя контролъ народътъ ще
има всички ползи. Днесъ тоя контролъ лип-
сва, защото общини, окржзи и държава
взаимно се поддържатъ въ беззаконията и
кражбитѣ.

Като говоримъ за децентрализация,
нека не се мисли, че искаме да се даде
право на най-голѣмо разнообразие въ ор-
ганизацията и учрежденията. Има работи,
за които може да се допустне това, но
има други, които изискватъ еднаквостъ въ
организацията навредъ изъ България. Днесъ
има стремление щото да се униформиратъ
учрежденията и наредбитѣ въ цѣль свѣтъ,
колко повече тия въ една страна. Децен-
трализацията изисква само щото властитѣ
да не се намиратъ въ едни ржцѣ, а въ
множество. Туй се достига отъ една страна
съ автономността на общинитѣ, окржзи-
тѣ и други центрове, а отъ друга и съ
въвеждането на единъ законъ, щото всѣ-
ки подведомственъ (или поне по-висшитѣ,
за които се прѣдполага по-голѣма интели-
гентность) да има право да не изпълне
една заповѣдъ, която счита за беззакон-
на, съ други думи да подлежи на отго-
ворность за всѣко изпълнение по служба-
та, да не може да се оправдава съ начал-
ството. Туй трѣбва да бѣде еднакво и за
цивилни и за военни. Практиката и разяс-
ненията ще научатъ всѣкиго да различава
бързо кое е законно и кое беззаконно. То-
ва не е толкова мжчно. Най-послѣ, може
съ нѣколко думи да се опрѣдѣлятъ изрич-
но беззаконнитѣ работи.

Наказването на всички прѣстѣпления,
отъ когото и да сж извършени, е гаран-
ция отъ прѣголѣма важность. За да го има
това, трѣбва да се махнатъ тия закони,
които ограждатъ чиновницитѣ, военнитѣ
или министритѣ отъ ударитѣ на правосж-
дието, да се махнатъ особенитѣ сждилицѣ
и привилегии и да се усигори едно неза-
висимо правосждие. Независимо правосж-
дие ще имаме, когато го поставимъ на от-
дѣлна отъ изпълнителната и законодател-
ната власти основа. Отдѣлно отъ изпъл-
нителната властъ ще бѣде, като сждиитѣ
не бждатъ назначавани отъ министра, а
избирани съ цензъ направо отъ народа
веднѣжъ за винаги. Казваме веднѣжъ за
винаги, защото избирането всѣки двѣ или
три години ще свлѣче сждиитѣ въ парти-
занскитѣ борби и страсти, а сжщо и ще
ги прави жертви на всички капризи на
пата. За да не би пъкъ да остане
отъ контрола на народа, трѣ-
веде, че единъ сждия м

сленъ, ако повече отъ избирателитѣ му дадатъ заявление противъ него. Не ще никакво съмнѣние, че отчисление ще има и когато се издаде присъда противъ нѣкой сѣдия за нѣкое прѣстѣпление. Правосъдието ще бѣде независимо отъ законодателната властъ, като се въведе, че сѣдиитѣ могатъ да не осѣждатъ по законъ, когато намиратъ противоречивъ на конституцията, и че прокуроритѣ могатъ да даватъ подъ сѣдъ за политически прѣстѣпления когото и да било безъ разрѣшение отъ Народното Сѣбрание. По тоя начинъ правосъдието ще бѣде сила, която партизанскитѣ пристрастия не ще могатъ да парализиратъ.

Относително централното управление, ний сме противъ института прѣдсѣдателъ на републиката, макаръ дори и избираемъ отъ Народното Сѣбрание. Ний намираме опасна такава висока длѣжностъ, която ще служи само за възбуждане на властолюбиви амбиции и апетити, а сѣщеврѣменно и излишна. Тая длѣжностъ може да се изпълнява отъ единъ държавенъ сѣвѣтъ избираемъ направо отъ народа, или отъ комисиия избираема отъ Народното Сѣбрание, но споредъ насъ и това е излишно: министерскитѣ сѣвѣтъ е достатъченъ да прѣдставлява държавата вънъ и вътрѣ отъ една сесия на Народното Сѣбрание до друга. По тоя начинъ Сѣбранието остава единствения прѣдставителъ на народа чрѣзъ министерския сѣвѣтъ. Но за да може да бѣде това, трѣбва да нѣма разпущане на Сѣбранието, нито цѣлостно подновяване. И дѣйствително, и едното и другото сѣ неуждни и вредни. Еднѣжъ избрано едно сѣбрание чрѣзъ правилни избори, утвърдени отъ независимото правосъдие, нѣма

си смисълъ никакво разпущане. Системата пъкъ на цѣлостно подновяване на Сѣбранието прѣзъ всѣки 3 или 5 години е неудобна и вредна. Най-добрѣ е Сѣбранието да се подновява частично всѣка година, та измѣнението въ неговия сѣставъ да става сѣразмѣрно съ еволюцията на идеитѣ въ народа. По тоя начинъ страната никогато нѣма да остава безъ прѣдставително тѣло и нѣма да се има опасностъ отъ междуправителство, въ което властолюбцитѣ обичатъ да ловятъ риба въ мѣтна вода. Нѣма да има сѣщо и тия скокове въ общественитѣ работи, които забѣлѣжаваме при цѣлостното подновяване на Сѣбранието. Старитѣ наредби ще се измѣстятъ и новитѣ ще се прокарватъ постепенно, но здраво и трайно. За практичното приложение на тая система ще поговоримъ другъ пътъ, а сега само ще споменемъ, че пропорционалното избирателство е необходимо. Сѣщата система може и трѣбва да се приспособи и за общинскитѣ и окръжни сѣвѣти.

Чрѣзъ показанитѣ тукъ въ общи черти наредби и гаранции едно републиканско управление у насъ още сега може да функционира сѣвършено правилно и здраво. Ний не влизаме въ подробности, които и тѣй се подразбиратъ или сѣ маловажни. Нека читателитѣ вникнатъ добрѣ въ основнитѣ мисли на тритѣ ни статии, нека ги сравнятъ съ точкитѣ на нашата програма, развивани въ множество статии, и тѣй ще се убѣдятъ въ теоретическото и практическо прѣвъзходство на едно републиканско управление още сега у насъ прѣдъ тая карикатура на конституционно управление, което имаме. Тѣй ще се убѣдятъ, че вънъ отъ републиката не може

да има пълно проявление на народния суверенитетъ и истински демократизъмъ. Тѣй ще се убѣдятъ, че додѣто има кой да дѣли мегданъ съ народа по управлението, тамъ е нагла лѣжа да се говори за народно управление. Тѣй ще се убѣдятъ най-послѣ, че двама чорбаджии въ една кѣща не трѣбва и не може да има: единъ отъ тѣхъ трѣбва да си прибере бохчата. Кой отъ двамата?

Щастливецъ

(Посвѣщава се г. Мин-у Пап-у)

Прѣди нѣколко години
Бай Ганю пасѣше свини,
Но сѣдбата му помогна,
(Отъ молбата му се трогна)
И той, клѣтий, не почина:
Седемъ офицерски чина
Въ кариеръ като прѣскочи,
Генералския нарочи.....
На министерска «скамейка»
Бай ви Ганю, като бейка,
Сега щастливъ си почива
И мустака си подвива.....
Нищо вече го не тревожи.
Четвъртъ фабрика за кожи,
С'документи притежава.....
Двѣ кѣщи подъ наемъ дава.....
И тѣй татѣкъ и нататѣкъ.
(За сега ще бѣда кратѣкъ).

с. Кра-кра. 1900 г.
На св. Трифонъ Зарезанъ.

Графъ Гандю,
отъ Пирдопъ.

Офицери — пладнешки разбойници.

(писмо отъ Бургазъ)

Най-сетнѣ, опетнения, омърсения мундиръ на марсовитѣ чада отъ 24 Бургазски полкъ се изми, изчисти съ невинната крѣвъ на българския гражданинъ Хр. Златауствоу: на 27-й того, въ

Той ги избираше отъ всичкитѣ съсловия на обществото; никой отъ тѣзи, които той пожелаеше, било мома или млада жена, му не биде недостѣпна; и така той посѣя нещастие въ най-благороднитѣ и най-гордитѣ семейства на държавата.

Въ началото на този нередовенъ животъ, императорътъ, който сѣщо имаше своята бурна пролѣтъ, затвори очи, като казваше: „младостта трѣбва да мине“. Но скоро почнаха да се безпокоятъ за здравето на княза, назначенъ да даде наслѣдници на империята.

Рѣшиха да го оженятъ; нѣ гдѣ да се намѣри, между разнитѣ Европейски дворове, една княгиня, която да съединява всички качества за да бѣде другарка на този младъ веселякъ, господарка на единъ католически тронъ? Защото именно къмъ тѣзи религия тя трѣбваше да принадлежи. Доста имъ бѣха въ Австрия разнитѣ Баварски княгини, които прѣзъ цѣли поколения заемаха трона.

Князь Родолфъ биде прочее изпратенъ най-първо въ Испания и подиръ при много други католически дворове, нѣ никой отъ княгинитѣ не се хареса на младия претендентъ и той не се рѣши да поиска нѣкоя отъ тѣхъ.

Тогава изборътъ падна върху младата княгиня Стефани Белгийска, по-големата сестра на която, княгиня Луиза, отъ много години бѣше при Австрийския дворъ, като жена на князь Филиппъ Кобургски.

Слѣдъ много разисквания, понеже тѣви пѣтешествия бѣха дотѣгнали на княза, той се съгласи да отиде въ Брюкселъ, и императорътъ чакъ съ нетѣрпение рѣшението на сина си, тѣй като, по онова врѣме, дѣщерята на Белгийския царъ, бѣше послѣдната католическа княгиня, достойна да заеме единъ день Австрийския тронъ.

Княгинята Стефани бѣше тогава на шестнадесетъ годишна възраст, обичлива и весела, тънка и съ добро тѣлосложение, съ богата свѣтло-руса коса; нѣ блѣднитѣ ѝ очи и още поблѣдни вѣжди и клѣпки, даваха малко изражение на лицето ѝ; тя се хареса на княза повече отъ другитѣ княгини, които имаха претенцията да се надѣватъ за ржката му, и голѣма бѣ радостта въ императорската фамилия и въ всичката държава, когато се научиха, че наслѣдникътъ на прѣстола е поискалъ ржката на княгиня Стефани.

ПОДЛИСТНИКЪ

Историята за живота и за смъртта на князь Родолфъ Хабсбургски 1).

Отъ княгиня Одескалши, родена графиня Зичи изъ „Revue des Revus“.

Много потайности и прѣдположения послѣдиха ненадѣйната и прѣждеврѣмenna смъртъ на княза — наслѣдникъ на Хабсбургската династия, прѣдназначенъ да царува единъ день върху една отъ най-могъщитѣ държави на Европа.

Десетъ години сѣ се изтекли отъ тогава. Врѣме е вече да се вдигне булото, което покрива тѣзи печална драма, на която развръзката е позната само на нѣколко лица най-близки на нещастния архидукъ. Да оставимъ на строгата история грижата да разпрѣсне облацитѣ, които покриватъ смъртта на най-великия очарователъ между хората и най-нещастния отъ князетѣ.

I

Князь Родолфъ, природно надаренъ съ всички умствени качества, биде възпитанъ, отъ най-крѣпката си младостъ, за прѣстола, който трѣбваше да заеме; той се учи съ усърдие и учудваше често учителитѣ си, особено на изпититѣ, съ своето дълбоко и истинско знание по всичкитѣ науки, съ които се занимаваше, и съ крайната леснотия, съ която схващаше най-труднитѣ за разрѣшение задачи.

Природата го бѣше дарила съ добъръ характеръ и той привличаше сѣрдцата на всички, които го обикаляха. Може би, той имаше тѣзи дарба, толкова скѣпоцѣнна за единъ господаръ, отъ майка си, красивата и нещастна Елисавета, която притежаваше очарователността въ такава степенъ. Сѣвѣтъ различенъ отъ другитѣ членове на фамилията, всички високомѣрни и горделиви до крайностъ, князь Родолфъ бѣше напусналъ всички стари семейни традиции. Прѣдъ неговитѣ очи учения човѣкъ струваше повече, отъ колкото титлитѣ прѣдавани отъ баща на синъ, и колкото повече напѣдваше въ години, толкова идеитѣ и мѣвниятъ му клоняха къмъ либерализма, за голѣмо неудоволствие на императора, баща му. Той обичаше особено да се сѣвѣтава съ млади унгарски благородници, на

които той цѣнеше кавалерския и благороденъ характеръ; той отиваше да ги посѣщава въ тѣхнитѣ горди замъци, и участваше въ тѣхния ловъ и забавления. По примѣра на императора, князь Родолфъ бѣше страстенъ ловецъ; при това, ловътъ, що прѣдпочиташе, бѣше орелътъ. Всѣка година той отиваше или въ Алпийтѣ, или пъкъ въ Долна-Унгария, по брѣговетѣ на Дунава, въ отечеството на морския орелъ, и още по-далечъ, въ унгарскитѣ планини, за да търси гологлавия кондоръ. Нито умората, нито опасноститѣ не му прѣчаха да стане господаръ на една отъ тѣзи величествени птици, които спазваше набожно.

Тази рѣдка и интересна сбирка сѣществуваша и до сега.

Когато стигна на възрастъ, въ която архидуковетѣ, споредъ обичая на страната, почватъ специалния си курсъ, той избра за главенъ учителъ графъ Маркъ де Бомбелъ. Даренъ съ много скѣпоцѣнни качества, за високото положение, което трѣбваше да заеме, графътъ бѣше обаче човѣкъ съ леки нрави. Възпитанието на княза, се ръководѣше до тогава отъ графъ де Гондрекуръ, човѣкъ строгъ и студень, по начала и чувства; младиятъ князь бѣше запазилъ, подъ това ръководство, до осемнадесетата си година, една сѣвършенна душевна непорочностъ, тѣврдѣ благоприятна за развитието на тѣлото му, тѣй като по тѣлосложение не бѣше много силенъ.

Щомъ Бомбелъ забѣлѣжи невѣжеството на младия си господаръ по най-великитѣ задачи на природата, първата му грижа бѣ да го запознае съ жената, страстта, любовта.

До този день само наукитѣ, изкуствата и ловътъ разтупваха това младо сѣрдце; новитѣ опити, които направи, смутяха и дълбоко разклатиха цѣлото му сѣщество; той се почувства влаченъ къмъ веселията, които отъ тогава почна да гледа като на единствени нѣща, които можаха да му направятъ живота желателенъ.

Наскоро той се отдадена единъ крайно развратенъ животъ; на него, който притежаваше всичко за да прилѣсти, младостъ, очарователностъ, лична красота, случай не му липсваха. Високото му положение, като наслѣдникъ на трона, го украсяваше съ още една привлѣкателностъ и го правѣше достѣпенъ при всички жени.

1.50 часа, той бѣ пронизанъ отъ куршумитѣ на она злодѣй и нехранимайко, именуемъ Коевски. Ето какъ стои работата: Известно било на Коевски, че на 27-й Януари имало руски параходъ, който отъ Бургасъ заминава за Одеса. Отъ сутринята още Коевски заговорилъ на хаяйкитѣ си, че днесъ щѣло да има чудо. Дошелъ парахода, и Коевски захваналъ да чести около скелата, придружаванъ отъ пор. Иванчевъ, извѣстно бездарно творение. Знаелъ г-нътъ, че Златоустовъ, като агентъ на рускитѣ параходи, трѣбва да е на парахода и скоро ще излѣзе на скелата. Чакатъ. Задава се Златоустовъ придруженъ отъ своя човѣкъ и срѣщу му се явяватъ Коевски и Иванчевъ. Първиятъ велегласно вика Златоустову: „Подлецо! ще мрешъ ли?“ и до като изговори тѣзи думи, *Иванчевъ му отваря кобура за револвера*. Сграбчи Коевски револвера, сжщото се свалва да направи и Златоустовъ и едновременно се чуватъ два вистрѣла, но всѣкой отбѣгва удара. Златоустова човѣкъ се спуща срѣщу Коевски и като съ метла помита пространството съ него, безъ да го обезоръжи. Трѣтвѣ Златоустовъ да бѣга, но слѣдъ него героиятъ Коевски изпразнилъ револвера си, като сполучилъ да го нарани въ слабинитѣ. Притича се полицията, но разбойникътъ герой отказва да си прѣдаде оръжието, защото билъ офицеръ. Обаче, стария приставъ не се поцеремонилъ, слѣдилъ го и, като дошли до участъка, далъ заповѣдъ да го арестуватъ, улавятъ го стражаритѣ и хайде въ драгголика. Опетнениятъ мундиръ се измилъ. Събралъ се цѣлия градъ да гледа чудишето на Бургазъ; но слѣдъ двѣ минути отъ арестуването явява се она арестански типъ — цинпаринътъ Велевъ и, като комендантъ и отдавна извѣстенъ, че ще има чудо на 27 Януари, иска прѣдаването на Коевски. Въ туй врѣме идатъ en masse всичкитѣ офицери отъ полка, като сучатъ мустаци, държатъ сабли и съ своитѣ кръвнишки физиономии искатъ да оплашатъ и народъ и полиция. Полицията отказва прѣдаването на убицецо до произнасянието на прокурорския паркетъ; но гаспадата ставатъ нетърпеливи. Дава се заповѣдъ скоро да се яви прѣдъ участъка една рота войска въ боевой съставъ. Подиръ петъ минути ротата се яви, прѣдвождана отъ храбрый кап. Еневъ и придружавана отъ „доб-

лѣстния“ и извѣстния поруч. Тасковъ. Но, види се, и въ прѣстѣпничитѣ имало срамъ: скоро се заповѣда на ротата да се върне и скрие задъ държавното училище и тамъ да чака втора заповѣдъ. Въ шестъ часа героя бѣ прѣдаденъ на коменданта, запаса му се сабята и, както едно врѣме се произвеждаха рицаритѣ, така и сега, съ убицеца се разцалуваха марсовитѣ чада, прѣвъ командири, а слѣдъ него още нѣколко, и въ шедствие: файтонъ. Коевски между командири и пор. Томева и подиръ тѣхъ всичкитѣ офицери, по-срѣдъ гласовѣтъ на стотини почетни граждани: „долу убицеца, на позорния стълбъ убицеца“, отведоха героя въ казармитѣ. Прѣвъ всичко това врѣме града бѣ въ военно положение, защото щомъ се прѣсна слуха, че иди войската отъ курди, всичкитѣ дюкени въ главната улица се затвориша. Бѣ царството на мракъ, на безчинството. Въ града всичко честно е възмутено и плю на постѣпката на офицерството, което не пощади ни народна честъ, ни човѣщина. Невъзмутиха се само разни Боевци, Дечевци, Стратевци, Величковци — съ една рѣчь гнусавата стамболовщина — „чапкнитѣ на България“, както ги нарече „Миръ“. Униинето между гражданитѣ е голѣмо и като си спомнятъ случкитѣ въ Казанлъкъ, Кюстендилъ и Вратца, питатъ се, синовѣтъ имъ — българскитѣ войници — въ какви рѣцѣ се намиратъ: човѣшки или звѣрски!

Вѣлѣжка отъ редакцията. — Ний даваме мѣсто на горното писмо за да отбѣлѣжимъ още единъ възмутителенъ фактъ отъ страна на това съсловие, което се стреми съ всички сили да се протовие, което се стреми да достигне, като привелигирована, благородна и неотговорна каста. Ний нѣма да разглеждаме кой е кривъ, кой е правъ въ цѣлата тая история, която се свърши съ трагическата смъртъ на Златоустова. И Коевски, и Златоустовъ, и Д-ръ Черневъ и началство — всички сж виновати. Свѣдѣнията, които имаме, ни показватъ Коевски за единъ лудетина, а Д-ръ Черневъ за едно амбициозно човѣче. Въ всички има, прочее, трѣски за дѣлане. Но тука въпроса е поведението на единъ офицеръ и поведението на цѣлото офицерство. Въ всячки съловия има луди натури, готови за скандали и саморазправи, обаче лудата натура на Коевски не би го довѣла до такава разбойническа постѣпка,

ако той не бѣше пропитъ отъ специалната атмосфера на прословутия „мундиръ“. Офицеритѣ ги възпитаватъ въ дивата теория, че мундирътъ е нѣщо священо, неприкосновено, че неговото докѣчение трѣбва само съ кръвъ да се измие, че който го носи, той е особено привелигировано сжщество, на което цивилнитѣ трѣбва да гледатъ съ страхопочитание. Тази дива теория е остатъкъ отъ срѣднитѣ вѣкове и се поддържа твърдѣ изкусно отъ князетѣ и царетѣ за да държатъ народитѣ въ респектъ. Надхванъ съ тая теория, възпитанъ въ тоя Донъ Кихотски духъ, смахнатиятъ Коевски си е въобразилъ, че за сжксването на еполета му трѣбва цѣлъ свѣтъ да се прѣобърне съ главата на долу. Зарадъ неговия парцалъ — еполетъ кръвта на хляди цивилни нищо не значи. Пладнешкото убийство, гнусавото злодѣяние да застрѣлишъ единъ безпомощенъ човѣкъ, който бѣга да се спаси, се прѣобрѣщатъ въ геройства, щомъ работата се отнася до мундири, като че ли тоя мундиръ не стои по-долу отъ абицката на селнина и блузата на работника, които хрантутатъ разнитѣ Коевсковци и ги облачатъ въ мундири, за да не ги оставятъ въ потури!

Но и туй пакъ се яде. Работата става още по-възмутителна, като погледнемъ на поведението на цѣлото офицерство. Въ всѣко стадо има крастави. Какво прави офицерството, когато нѣкой отъ неговата срѣда прѣдизвика справедливото негодувание на гражданитѣ? То се вдига скупомъ, като единъ човѣкъ, и не дава прахъ да падне на виновния. Офицеринътъ може да обезчести, да убие, да потъне до шия въ злодѣяния, но офицерството ще го защити, само защото носи мундиръ. Коевски застрѣлва разбойнически единъ беззащитенъ човѣкъ въ гърба, туй и дѣцата го разбиратъ, че е вулгарно убийство, но офицерството става цѣло на кракъ, възхищава се отъ убицеца, грѣси съ лъжи да прикрие злодѣянието, като го нарича дуелъ, а офицеритѣ въ Бургазъ се разцѣлуватъ съ прѣстѣпника и устрояватъ тържествено шествие съ убицеца. Това съсловие държавата го е въоръжила съ особени привилегии, за да оставя ненаказани прѣстѣпленията му. „Мундиросанитѣ“ злодѣйци не ги арестуватъ въ участъцитѣ, както другитѣ граждани, нито ги сждятъ обикновени-

На край врѣме тѣзи женидба щѣше да се развали.

Князь Родолфъ бѣше тогава влюбенъ въ нѣкоя си Г-жа Ф., жена забѣлѣжително хубава, едра и черноока, съ чудесна талия. Голѣмитѣ ѝ черни очи изразяваха любовъ и страсть; тя бѣше отъ еврейско произхождение и бѣ жена за единъ богатъ индустриалецъ, когото бѣше напустнала прѣди нѣколко години, за да живѣе отъ красотата си.

Князьтъ я бѣ забѣлѣжилъ единъ день и, смаянъ отъ хубостъ ѝ, пожела да се запознае съ нея; наскоро омаянъ толкова отъ умѣтъ ѝ, колкото и отъ привлѣкителността ѝ, той не можеше безъ нея. Това бѣше въ врѣме на годѣжа му съ княгиня Стефани. Отъ чувство къмъ длъжността си, той се съгласи да поиска ржката на тая, нѣ не бързаше да я направи своя жена. Отъ дълго врѣме той не бѣше ходилъ въ Брюкселъ, а длъжноститѣ и етикета изискваха да направи посѣщение на сгоденицата си. Той отиде прочее въ Брюкселския дворецъ, нѣ като не искаше да остави красивата Г-жа Ф., той има безразсѣдството да отиде заедно съ нея. Тя се бѣ съгласила да я скриятъ въ императорския вагонъ, гдѣто никое око не смѣеше да проникне и по този начинъ князьтъ се надѣваше, че каприза му нѣма да бѣде откритъ. Отъ начало всичко мина благополучно, никой не се осъмни въ Брюкселъ въ каква очарователна компания той се намираше, и всѣка опасностъ за откритие се виждаше прѣминала; вече частъ за тръгване наблюдаваше. Князь Родолфъ взе сбогомъ отъ сгоденицата си, отъ царцата, отъ царя и отиде незабавно въ своя вагонъ *гала*, гдѣто такива хубави очи чакаха завръщанието му. Нещастieto поиска тогава щото на княгинята Стефани да дойде на ума да помоли царцата да я придружи до гарата за да види още веднѣжъ сгоденика си. Майка ѝ не се възпротиви на това ѝ желание и веднага дѣтѣ княгини, безъ да извѣстятъ нѣкому, отидоха на гарата, гдѣто императорскиятъ тренъ чакаше само знакъ за тръгване. Но каква бѣ тѣхната скърбъ и тѣхното очудване, когато прѣвъ широкитѣ прозорци блѣстяще освѣтлени, тѣ видѣха князьтъ съ една жена, чудесно красива, която се виждаше да обича.

Царицата тутакси се отдалечи, като влачеше слѣдъ нея си плачущата княгиня Стефа-

ни. Царьтъ, като се научи за това откритие, поиска да сжкса връзкитѣ, които прѣдставляваха толкозъ малко гаранция за щастieto на дѣщеря му. Леополдъ II бѣше добъръ баща и не бѣше омбициозенъ за своитѣ дѣца; той искаше, щото дѣщеритѣ му да бждатъ щастливи, като знаеше, че единъ тронъ не може да утѣши една жена, на която сърдцето е разкжсано отъ болка за отдалечението на любимия съпругъ.

Князь Родолфъ прѣкара доста тежки минути съ императора, когато тоя научи неблагоприятията на своя синъ, и дипломатията работи дълго врѣме за да разпрѣсни скрупулитѣ и съмнѣнията на белгийскитѣ величества. Но най-послѣ всичко бѣ изравнено и слѣдъ нѣколко врѣме, прѣвъ единъ прѣкрасенъ майски день, княгинята Стефани, придружена отъ майка си, влѣзе тържествено въ Виена, гдѣто свадбата ѝ се отпразднува на утрината съ плѣнителния, но твърдѣ леонравенъ наслѣдникъ на Хамбургския прѣстолъ.

II

Първитѣ мѣсеци на това съединение бѣха спокойни. Слѣдъ година се роди една дѣщеря и разочарованието на Родолфа бѣ голѣмо; той се надѣваше да даде наслѣдникъ на държавата. Но прѣди ражданието на това дѣте князьтъ се бѣше върналъ пакъ на старитѣ си привычки, на своя ергенски животъ. Княгиня Стефани, като забѣлѣжи тогава, че не занимава сама сърдцето на мжжа си, прѣдаде се на една лудешка рѣвнивость. Слѣдъ печалния опитъ, що направи като сгоденица върху характера на мжжа си, разсѣдѣкътъ трѣбваше да ѝ посѣвѣта да се бори съ тая опасна за всѣка жена страсть и да се задоволи съ обичята, що ѝ засвидѣтелствуваха въ австрийския дворъ. Но княгинята не можа да се постави на висотата на положението си, въ сжщность доста трудно.

Подбуждана отъ сестра си княгиня Кобургска, която ѝ донасяше всички изневѣрвания на мжжа ѝ, тя не прѣставаше да го обсища съ упрѣци, което, вмѣсто да го накара да промѣни живота, що водѣше, повече и повече го отдалечаваше отъ нея. Тогава упрѣцитѣ не стигнаха, тя употреби други срѣдства за да си отмъсти за неговото странение.

Князь Родолфъ, за да не обрѣща вниманието, ходѣше въ проста кола по любовнитѣ си

авантюри. Като узнаеше княгиня Стефани отъ шпионитѣ, съ които заобикаляше мжжа си, гдѣ се той намира, тя отиваше тогава съ своя разкошенъ дворцовъ екипажъ до вратата на хотела, гдѣто скромната кола на княза, която тя добръ познаваше, чакаше търпеливо завръщанието на господаря си; тя оставяше своята калеска на сжщото мѣсто и принуждаваше бѣдната кола да тръгне съ нея. Лесно е да се разбере смайванието и яростъта на княза, който при излизанието си отъ кжщата, намираше не само дворцовия екипажъ, нѣ и множество любопитни, които чакаха да мине членътъ отъ императорската фамилия, който трѣбваше да заеме колата. Тѣзи неблагоприятията на княгинята, твърдѣ често повтаряни, я направиха нетърпима за мжжа ѝ, и той почна да се не занимава вече съ нея. Колкото князьтъ се отдалечаваше отъ жена си, толкова повече той трѣсѣше въ разврата заборава отъ разочарованието на семейния животъ; деликатната му конструкция скоро почувства това прѣсилване. Като видѣ, че сили-тъ му намаляватъ, той почна да ги възбужда съ пиене, и понеже по характеръ бѣ краенъ въ всичко, той пи до крайностъ; никое питие не му се виждаше достатъчно силно; но спиртътъ, вмѣсто да подкрѣпи, подкопа и съсиа и така слабото му здравие.

По него врѣме живѣеше въ Виена Барона Вечера, отъ източно произхождение. Баща ѝ, нѣкой си г. Балтаджи, билъ банкеръ въ Цариградъ и направилъ добро положение, коетъ оставилъ слѣдъ смъртъта си на многочисленитѣ си дѣца. Дѣщеря му Елена се омжжила малко прѣди смъртъта на баща си за единъ австрийски дипломатъ, графъ Вечера. Слѣдъ смъртъта на родителитѣ Балтаджи, графътъ напустналъ Турция и се установилъ съ жена си въ Австрия.

Графинята бѣше тогава млада и хубавица. Чернкоса и блѣдна, съ голѣми черни очи, съ дълги наведени клепки и прѣлѣстни вѣжди, тя бѣ истински източенъ типъ, който често се срѣща по улицитѣ въ Пера и Цариградъ; но въ Виена този видъ хубостъ бѣше непозната и графинята произведе фуроръ, колкото съ красота си, толкова и съ богатството ѝ, съ които тя се заобикаляше. Тя стана прочута, обожатели

Портретъ

(Посвѣщава се г. Ман-у Пап-у)

тѣ сѣдилища. О, до мундира не може да се докосне „немундирна“ рѣка. Тѣ ще безчестятъ, ще върлуватъ, ще убиватъ, ще разбойничаютъ, но за тѣхъ нѣма полиция, нѣма сѣдъ. Тѣ сами се арестуватъ, сами се сѣдятъ, а пъкъ ний знайме какво нѣщо е военно правосѣдие: шестъ мѣсеца затворъ за убийство и съ право на помилване, ако помнимъ добръ. Шомъ е така работата, за живота, честта и имота на цивилитѣ нѣма никаква сигурностъ; цивилитѣ сѣ изложени подъ дербейството на едно съсловие, което се е обградило съ закони и привилегии, за да оставатъ прѣстѣпленията му ненаказани.

Тази военна организация е несъвмѣстима съ демократизма на нашата конституция. Скандалозно е и въ висша степенъ възмутително туй кастово привелегироване. Мундирътъ трѣбва да се постави на общата дѣска, на която стоятъ останалитѣ граждани, ако не иска да хвърли една непримирима вражда между себе си и народа и да се види единъ день кѣсанъ на парчета и валенъ въ калъта на народното възмущение. Нашето офицерство е трѣгнало по единъ път, който ще го завлѣче къмъ гибелъ. То ще отдалечи отъ себе си гражданитѣ, ще ги наостри противъ себе си и ще докара работата до крайности. Нека не се лъже отъ гьдаличканята на стамболовиската шайка, която чака да лови риба въ мѣтна вода и да си въобразява, че, като има силата въ рѣцѣтъ си, ще успѣе да играе самодивско хоро върху гърба на народа. Ний знайме, че България се тика къмъ една реакция, но не се плашемъ отъ нея, даже я желайме, за да се разбере най-послѣ кой кумъ, кой сватъ и да се турне край на тия скандалиозни привилегии и отвратителни подигравки съ народнитѣ правдини: задъ реакцията стои революцията.

Долу военнитѣ сѣдилища! Долу всички привилегии на военната каста!—Този трѣбва да бѣде викътъ на всички граждани, а даже и на самитѣ разбрани офицери, които не искатъ да се дрѣпне между тѣхъ и народа непопълнима пропасть отъ вражда.

между които и единъ архидукъ, и никой не имѣ причина да се оплаква отъ нея.

Мжжътъ ѝ, който и така не ѝ прѣчеше много, има любезността да я остави отъ рано вдовица; тогава графинята отпуста съвършено юздитѣ на страститѣ си. Като изгуби мжжа си, който поне съвѣстно управляваше имотитѣ ѝ, тя въ кратко врѣме прахоса по-големата частъ отъ богатството си. Слѣдъ нѣколко години, когато дъщеритѣ ѝ достигнаха на възраст за да бѣдѣтъ прѣставени въ обществото, тя не бѣ въ положение да продължава живота, който водѣше до тогава.

Прѣлѣститѣ ѝ отъ давна бѣха изчезнали. Като всички източни хора, тя скоро бѣ остарѣла и отъ нѣкогашната ѝ хубостъ никаква слѣда не бѣ останала. Обаче, надѣждата да направи отъ ново положение не я оставяше; тя се съсрѣдоточаваше въ личността на дъщеря ѝ Мария, младо момиче съ извѣнрѣдна хубостъ.

Прѣдставете си едно лице съ форма на най-правилень овалъ, бѣло като седефъ, едни прѣлѣстни червени устни, подъ които при засмиване се показваха съвършени зѣби; една богата черна кѣдрава коса бѣше величествено поставена въ форма на сърдце върху едно бѣло и чистѣ чело, а чернитѣ вѣжди образуваха двѣ джѣги малко прѣвити и склучени. Хубостъта на голѣмитѣ ѝ сиви очи бѣше неопишима и тѣхнитѣ погледъ имаше момчешка сила. Тя бѣше истинска Цирсея, която знаеше силата на своя красота и искаше да се възползува отъ нея. Като стана на седемнадесетъ години, тя рѣши да привлѣче князь Родолфа. Тя има много пѣти случая да го види въ Виена и бѣше се страстно влюбила въ него.

Г-ца Вечера бѣше тогава въ интимни връзки съ графиня Ларишъ, родена баронеса Валерсе. Тѣзи госпожа бѣше племенница на императрицата Елисавета, дъщеря на брата ѝ, единъ Баварски князь, отъ една актриса, за която бѣше жененъ. Родителитѣ ѝ отъ рано умрѣли и младото сираче, което императрицата обичаше, бѣ прието отъ нея съ отворени обятия. Особено, когато дворецътъ живѣеше въ тоя въ хубавия замъкъ Goedeoloe, младата княгиня оставаше дълго врѣме при леля си; княгиня обичаше да се разхожда на конна отъ красивата си племенница, която бѣше първостепенна амазонка. Отъ

Бѣли погони, съ двѣ пѣтечки,

И три звѣздички.

Очи безцвѣтни, крака катъ клечки,

Мжжъ — като всички.

Казватъ, че ималъ много парички

И кжщя — трички.

Готовъ за разни дребни услуги,

И като други.....

Много не зема, ето ви примѣръ:

Земалъ отъ Швимеръ

На всѣко конче наполеонче.....

Кога продава: «Мартинки», «Кринки»

Или куршуми,

Икономисвалъ за зли години,

Но..... дребни суми.....

Стратегически знае да лъже

(Право не казва),

Въ партизанството играй на вѣже

(Въ капанъ не влѣзѣ).

с. Крадлово. 1900 г.
На св. Трифонъ Зарезанъ.

Графъ Кузина,
Фонъ Пирдопъ.

Вжтрѣшенъ прѣгледъ

Пакъ военнитѣ! Въ редакцията ни се получи едно „Отворено Писмо“ къмъ В. Търновскитѣ граждани отъ Ив. Владовъ, който ни разправя въ него за новъ подвигъ на мундира. Този пътъ мундирътъ се нарича поручикъ Ст. Дончевъ. Негова мундирска милостъ си позволила да нападне Иванъ Владовъ на улицата и да накара двама стражари да го арестуватъ; тя си е позволила още да нанесе нѣколко удари по главата на хванатия отъ стражаритѣ Владовъ и да вади шашка. Е, ама най-послѣ мундирътъ хептенъ го прѣкали. Въ Кюстендилъ Кораковъ, въ Бургасъ Коевски, въ Търново Дончевъ—туй много стана. Мундирътъ нека не забравя Хасково, гдѣто въ единъ шантанъ прѣбиха четирма офицери.

това врѣме датираше приятелството ѝ съ князь Родолфа, който се отнасяше къмъ нея като съ братовчедка. Кандидати за ржката ѝ не закѣсняха да се явятъ и тя взе за мжжъ графъ Ларишъ чловѣкъ богатъ и влиятеленъ; тогава почна и положението, което мжжътъ ѝ заемаше въ двореца; тя повече се привърза къмъ императорската фамилия. Младата боронеса бѣше съ лекъ характеръ, тя знаеше за недобрата семеенъ животъ на княза Родолфа и, за да го обезщети, фаворизираше неговитѣ лекохарактерни любовни увлѣчения.

На нея г-ца Вечера откри любовта си къмъ княза, като изяви въ сжщо врѣме и желание да се срѣдне съ него. Графинята, омаяна отъ приятната интрига, която виждаше да се ражда между императорския ѝ братовчедъ и фантастичната ѝ приятелка, обѣща да изпълни желанието ѝ.

Слѣдъ нѣколко дена, графътъ и графинята Ларишъ изпратиха покани на членовѣтъ на Виенската аристокрация и дипломация за единъ балъ, който щѣше да се даде въ великолѣпния хотелъ на графа; този не подозираше какво готви красивата му съпруга за това тържество. Князь Родолфъ бѣ сжщо помоленъ да почте съ присѣдството си този балъ, но тайно хубавата графиня му подшушна, че дава това тържество въ негова честь, за да му приготви най-приятния сюпризъ, що е ималъ въ живота си. Крайно заинтригуванъ отъ тая перспектива, князътъ не забави да се яви на поканата. Балътъ бѣ великолепенъ; всичко прочуто и елегантно въ Виена се бѣше събрало въ салонитѣ на графинята; дамитѣ бѣха съ най-хубавитѣ си туалети, защото този балъ бѣше забѣлжително събитие прѣзъ сезона.

Обаче князь Родолфъ остана безчувственъ къмъ всичкия люкъ и блѣсъкъ; той се скиташе отъ салонъ на салонъ и търсѣше тѣзи, които му бѣха обѣщали за тая вечеръ, нѣ виждаше все познати лица, които крайно му досаждаха. Като прѣгледа всичкото събрание, той помисли че хитрата му братовчедка се е подиграла съ него и твърдѣ недоволенъ искаше да напустне бала.

Тогава господарката на кжщата се приближи до него и, като го помоли да я слѣдва, го заведе вънъ отъ блѣстящитѣ салони, далечъ

Съ тия шашки и побои работитѣ ще почнатъ да взематъ такъвъ нежелателенъ край.

Стамболовиститѣ сѣ се рѣшили, види се, да се омаскаратъ окончателно. По лакейничеството си къмъ княза тѣ грабнаха палмата на първенството и заслужиха прѣзрѣнието на всичко честно и независимо въ България. Сега съ поведението, което държатъ по аферата Коевски-Златоустовъ, тѣ искатъ да покажатъ и на най-простия българинъ, че сѣ низки гладници за служба, готови на всички маскаралѣци. Когато всички сѣ възмутени отъ постѣпката на офицеритѣ, тѣ единички се намѣриха да ги защищаватъ. Едно вулгарно убийство тѣ го направиха на дуелъ. Тѣ се мжчатъ всѣкакъ да извъртятъ фактитѣ само и само да оправдаятъ Коевски и офицеритѣ. Тѣ ще се радватъ, ако пладнешкиятъ убийца остане ненаказанъ, както по всѣка вѣроятностъ ще бѣде. Но фактътъ си е фактъ, че никакъвъ дуелъ не е имало и че Златоустовъ е застрѣлянъ не при размѣняне на вистрѣли отъ двѣтъ страни, а когато е бѣгалъ. Ний се радваме като гледаме стамболовиститѣ да ставатъ защитници на всички народни душмани, защото по тоя начинъ тѣ сами, не може по-добръ, подкопаватъ себе си. Даже и тѣхнитѣ съмишленици се въвмутиха отъ лъжитѣ на „Новъ Вѣкъ“ и „Голгота“.

Не се свършватъ! Забавленията продължаватъ още: На 29 Януари се прѣдстави *Хернани* за въ полза на бѣднитѣ ученици при Дѣвическото класно училище.—На 1 Февруари женското дружество „Майчина Длъжностъ“ устрои за въ полза на дружеството Екатерина А. Симитчиева и на фонда за безплатни трапезарии *забавителна вечеринка*. Седянката излѣзе много хубава.—На 2 Февруари ученицитѣ отъ тѣмъческото бояджийско училище прѣдставиха драмата *Тякачитѣ*. Ролитѣ бѣха добръ заучени и пиесата се изигра много живо. Нѣкои присѣдствующи съзрѣха социализъмъ въ тая драма, когато просто тя е реалистично и обективно обрисувание на работническия животъ.—На 5-и опѣченцитѣ повториха *Хжшове*.—На 12-и офицеритѣ ще прѣдставятъ *Иванко*, на 13-и ще стане бала на читалището, на 14 ще се прѣдстави отъ телеграфиститѣ *Високиятъ смѣхъ*, а на 19 ще има концертъ.

отъ шума на тържеството. При входа на единъ будоаръ покритъ съ тежка завѣса тя се спрѣ и, като направи на княза знакъ да мине прѣзъ тѣзи врата, даде му да разбере, че тамъ се намира най-хубавото момиче на свѣта, което го обожаваше и чака момента да се срѣдне съ него.

Графинята се изгуби, като остави княза да прѣмине самъ прага на тѣзи врата, гдѣто сѣдбата го водѣше.

Най-напрѣдъ единъ снопъ отъ лжчи му показаша малкъ салонъ цѣлъ облѣченъ въ розово кадифе; мобилитѣ и постѣлжитѣ бѣха отъ сжщия цвѣтъ; голѣми абажури намаляваха свѣтлостта на ламбитѣ и прѣскаха една магическа свѣтлина.—Посрѣдъ салона, една палма проситираше широкитѣ си листа надъ една млада жена, облѣчена въ бѣло, неподвижна и мълчелива, подобна на статуя, на божеството на това обаятелно мѣсто.

Князь родолфъ се приближи до тѣзи жена и биде омаянъ отъ виждането ѝ. Той стоя дълго врѣме, изгубенъ въ съзерцание прѣдъ толкова хубостъ, очарование и привлѣкателностъ събрани въ едно само сжщество; думи на удивление и любовъ излѣзоха отъ устнитѣ му, той отвори обятията си и притисна къмъ сърдцето си младото момиче развълнувано и треперящо.

Тѣзи вечеръ никой не видѣ повече наследника князь въ салонитѣ на графиня Ларишъ; отъ началото бѣха забѣлжли неговата записаностъ и всички мислѣха, че е напустналъ ненадѣйно бала въ една минута на лошо разположение.

Наистина, слѣдъ първитѣ унасяния отъ срѣщата си съ хубавата Мария, князь Родолфъ напустна хотела Ларишъ, нѣ не отиде въ палата си; тѣзи сжщата нощъ колата на княза чакна господаря си до размѣнувание прѣдъ жилището на баронеса Вечера; той бѣ забравилъ и врѣмето и часовѣтъ,

Князь Родолфъ се мислѣше, че е опиталъ всички чувствования, нѣ при това, до този день, чувството любовъ му бѣ още непознато; той бѣ досѣщалъ страсть къмъ тѣлото, нѣ никога сърдцето му не бѣше тупало за нѣкоя жена и прѣвъ пътъ той се почувствова влюбенъ до лудостъ. При г-ца Вечера той забрави длъжноститѣ на положението си, прѣстола, който го чакаше; жена му, фамилията му,—нищо не сжщесувахе вече за него.

Сказки. На 30-и Януари г. Зах. Димитровъ държа сказка по *Червения Кръст*, слѣдъ което се образува дружество. — На 2-и Февруари г. Граблашевъ говори по *Могъществото на кооперациите*. — На 6-и г. Зах. Димитровъ, прѣдседател на Българско Народно Читалище, говори по историята на читалищата у насъ и частно на сливенското, като даде и кратъкъ отчетъ, който излагаме на друго мѣсто. Слѣдъ туй членовѣтъ на читалището останаха за да избератъ ново настоятелство. Избраха се почти всички членове на старото настоятелство: г. г. Зах. Димитровъ, М. Начевъ, К. Чаушовъ, Ботушаровъ, Ст. Гидиковъ, Д. Консуловъ, Т. Дечевъ, Ат. Николовъ. Прѣди избора станаха нѣкои разисквания и се взеха рѣшения: читалището да се нарича Българско Народно Читалище „Зора“; чл. 3 да се видоизмѣни, като се махне забѣлѣжката, която даваше право на настоятелството да допуска и други народности за членове; оставя се на настоятелството грижата да образува комитетъ за устройване на вечерни и недѣлни курсове и комитетъ за устройване на безплатни ученически трапезарии. — На 13-и г. Хр. Димитровъ ще държи сказка по *Модата, като причина за сѣсипване на занаятливъ и економическо пропадане*.

Скандално рѣшение. Между рѣшенията, които се взеха отъ читалищнитѣ членове на 6-и т. м., бѣ и това да се измѣни членъ трети въ съвѣстѣмъ ретроградна смисълъ, а именно да се не допускатъ за членове хора отъ друга народностъ. До сега имаше при тоя членъ забѣлѣжка, която даваше право на настоятелството да допуска такива еъ протоколно рѣшение. Нѣкои прѣдложиха да се измѣни члена така, че да иматъ право хора отъ всѣка народностъ, вѣра и полъ да бждатъ членове безъ всѣкакво протоколно рѣшение. Туй щѣше да бжде крачка напредъ. Но за срамъ на града ни, отиде се крачка назадъ, благодарение на нѣкои разпалени антесимити и тѣсногруджи националисти. Сега мнозина и отъ гласувалитѣ сѣжаниятъ за станалото. И тѣй, за напредъ не ще могатъ да бждатъ членове нито руси, отъ двацѣтъ години живущи между насъ, нито чехи като г. Цобель, който е направилъ за читалището безъ никакво възнаграждение за нѣколко стотини лева декорации, нито никой отъ друга народностъ. Ами

IV

Князътъ притежаваше тогава не далечъ отъ столицата, въ планинитѣ, единъ прѣлѣстенъ малкъ замъкъ за ловъ, Meyerling, — който отъ послѣ доби толкова печална знаменитостъ. Въ това старо здание, за което казваха, че въ срднитѣ вѣкове било манастиръ, князътъ, забиколень отъ пѣколко млади благородници, прѣкарваше врѣмето си въ ловъ и полски гуляи, които пѣвцитѣ отъ околността развеселяваха.

Въ Meyerling той скри своето щастие и любовъ. Щомъ като имаше нѣколко свободни дни, той отиваше въ това отстранено мѣсто, придруженъ отъ хубавата Вечера, защото часовѣтъ прѣкарани далечъ отъ нея му се виждаха изгубени. Въ началото на тѣзи нова любовъ, никой отъ двореца не се обезпокои за този новъ капризъ на княза, красивата Мария бѣ даже прѣдставена въ Виенското общество, тѣй като майка ѝ намѣри срдство да отстои на разноснитѣ на единъ свѣтски животъ. Хубостта ѝ направи впечатление, тя се явяваше въ тържествата покрита съ диаманти, които още повече издаваха свѣршената ѝ красота и въ скоро врѣме за никой не бѣше тайна отъ гдѣ иде новия блѣсъкъ на фамилията Вечера.

При това, когато князътъ почна да не се явява вече ни прѣдъ жена си, ни прѣдъ височайшитѣ си родители, когато тѣзи любовъ почна да поглъща отъ день на день и ума му и врѣмето му, императорътъ се обезпокои за влиянието на тѣзи жена и се помъчи да възвърне сина си отъ тѣзи страсть, нѣ го намѣри не-приклонимъ.

Императорицата се намѣси; княза имаше абсолютно довѣрие и дълбоко почитание къмъ майка си; нѣ нито строгитѣ мѣмрания на баща му, нито майчинитѣ му молби, не можаха да го отдѣлатъ отъ негова идеалъ. Свѣршено скарвание послѣдва между императора и сина му.

По това врѣме, красивата Мария се убѣди, че любовта ѝ не бѣше останала безъ послѣдствие и положението стана още по-забъркано. Тя изповѣда надѣждитѣ си на майка си.

Баронесата Вечера знаеше за връзкитѣ на дъщеря си, и можа да ги употреби въ своя полза. Малко-по-малко дълговетѣ ѝ бѣха изпла-

сани гори, отъ които най-износно мо- какво мѣсто материали нашитѣ бѣчева наполовина българитѣ могатъ годишно да изже констатира чистокръвно е си свини, расата Ще трѣбва сега да се изисква отъ всѣки членъ метрическо свидѣтелство. Националнитѣ вражди, що нѣкои умствено ограничени българи повдигатъ отъ нѣколко врѣме насамъ, сѣ сами по себе си безсмислени и зловрѣдни, и дваждъ по-безсмислени и зловрѣдни сѣ, когато искатъ да се вмъкнатъ въ такова общеполезно учреждение като читалището, което трѣбва да хвърля свѣтлина и наука между всички хора безъ разлика на народности, вѣри, съсловия и полове. Нека отбѣлѣжимъ факта, че това течение на реакция, вражда и партизанство въ читалището се вмѣква главно отъ страна на папачевиститѣ, олицетворение на всяко ниско и обскурантно въ обществения животъ, а сѣщо и на нѣкои стамболисти. Както и да бжде, но ний обръщаме вниманието на членовѣтъ, както и на настоятелството, че взетото рѣшение не е валидно, тѣй като противоречи на чл. 24 отъ устава, дѣто се казва, че *прѣдложение* за измѣнение на устава става само ако пожелаятъ повече отъ половината на дѣйствителни членове.

Обръщаме вниманието на читателитѣ си върху интересния подлистникъ, прѣведенъ отъ книжка № 20 на френското списание *Revue des Revues*. Тая книжка е била конфискувана на нашитѣ граници. Защо? Навѣрно зарадъ подлистника, що печатаме. За хатѣра на князь Фердинанда, който иска да прикрива кирливитѣ ризи на Хабсбургската династия, България се държи подъ цензура и чуждитѣ книги се конфискуватъ въпрѣки всѣкакъвъ законъ. Ний високо протестираме противъ това беззаконие.

Радославиститѣ се изпожсеха да се хвалятъ, че много нѣщо направили въ Народното Събрание за спасението на народа. Наистина, какви героически мѣрки не гласуваха за бѣдния народъ! Хеле пѣкъ послѣдната героическа мѣрка съ десѣтъка! Дано само годината излѣзе берекетлия, че да не издѣхне подъ героическитѣ мѣрки. Ами защо не ни кажатъ тия празнословци, какво направиха съ закона за печата? Не ги ли е срамъ да се наричатъ либерали, когато нѣмаха доблѣстта да махнатъ единъ такъвъ ретрограденъ законъ? Безсрамници!

тени и даже богатството ѝ почна пакъ да иде въ кѣщата ѝ.

Тя мислѣше, че дъщеря ѝ е доста прѣкарала за да може да почувства голѣма и истинска страсть и дълбоката любовъ, що тя вдъхваше на княза, я очудваше, нѣ като видѣ влиянието, което дъщеря ѝ имаше надъ него, претенциитѣ ѝ станаха по-амбициозни и тя състави планъ да направи дъщеря си не само любовница, нѣ и жена на императорския синъ; прочее, изповѣдта на г-ца Вечера ѝ дойде тъкмо на врѣме.

До този день тя доброволно затваряше очи на всичко, което се вършеше около ѝ, нѣ отъ тѣзи минута тя заяви на Князь Родолфа, че ѝ бѣше невъзможно да търпи повече заблуденията на дъщеря си и че бѣ рѣшила да напустне Виена и да заведе въ чужди страни тѣзи, която той бѣше направилъ нещастна, ако той не прѣдпочиташе да се развѣде съ княгиня Стефани и да вземе за жена тѣзи, която обичаше и която носѣше въ утробата си плода на любовта му.

Това бѣше жестокъ ударъ въ срдцето на княза. Да се отрече отъ свръзкитѣ, които му тежаха, бѣше върхътъ на желанията, нѣ той виждаше непрѣодолими мѣчнотии за да може да добие отъ ново свободата си. Той се опита най-първо да успокои кѣснитѣ скрупули на баронесата, като ѝ прѣдложи единъ милионъ отъ начало, а после още повече, за да му остави дъщеря си, на която той щѣше добръ до усигори бждѣщето.

Баронесата бѣше станала много подозрителна; тя не само, че се показа докачена отъ това прѣдложение, което отхвърли съ негодование, нѣ поднови по-сериозно заплашванията съ заминаване. По настояванието на красивата Мария, луда отъ отчаяние, князътъ се рѣши да опита невъзможното, за да усигори взаимното си щастие.

Той отиде при императора, когото не бѣше виждалъ отъ доста врѣме, и му откри любовта си въ най-трогателни думи и твърдото си рѣшение да се откаже отъ прѣстола, да напусне жена си, която никога не е имала срдцето му, и да вземе жената, безъ която животътъ му бѣше невъзможенъ. Той моли баща си да има милостъ надъ страданията му и да направи постѣпка прѣдъ папата, за да се унищо-

а на **Читалищень отчетъ.** Настоятелството маготви да напечата въ нѣкой вѣстникъ по-постраненъ отчетъ за читалището, както и бѣлѣжки по историята му. За сега ний се задоволяваме да дадемъ слѣднитѣ числа: когато прѣзъ септември мин. г. се избра ново настоятелство, то е взело отъ старото срдцу списания л. 300 и въ пари л. 122.50. Отъ тогазъ до 4 Февруари отъ членски вноски е получило 529.50; отъ наемъ на салонъ и процентъ 692.40; отъ прѣдставления и забавления дадени въ полза на читалището л. 1605.95, всичко приходъ 3250.35 л. Дало е за разноси на салона 625.90; за заплатата на слугата 100; за разноси по прѣдставления 757.95; за подвързия 326; за книги и списания 1080.60; за разности на читалня (мобели и пр.) 184.35; наличности 175.55, всичко разходъ 3250.35. При приемането въ библиотеката е имало 1000 тома. Отъ разни подарѣци сега библиотеката съдържа 3360, отъ които по история и биография 199, по белетристика 269, по медицина 240, по филология 139, по богословие 113, по география, етнография и пѣтешествие 66, по изкуство, музика и театръ 97, по политич. економия 80, по естеств. наука 56, по филос. и педаг. 85, по право 56 и пр. Получаватъ се: 28 вѣстника български, 3 руски, 1 френски; 1 иллюстрация българска, 2 руски, 3 френски, 3 нѣмски; 25 списания български, 8 руски, 3 френски. Дългъ на читалището остава около 4-5000 лева.

Хотелътъ на сливенскитѣ минерални бани е почти на привършване. Планътъ на тоя хотелъ не е добъръ. Всичко е прѣдвидено тѣсно: коридорътъ, стаячкитѣ, гостилницата, кафенето. Има стаячки, колкото едвамъ единъ тѣсенъ креватъ да се събере и безъ да може да се отвори вратата цѣла. Сега кметството ги разбѣри и обръща двѣ въ една. Сѣщо и коридорътъ е оставенъ по-широкъ, отколкото въ плана. Кой е виноватъ за тоя планъ, дали архитектътъ или кметството — не знаеме. Лѣдженскитѣ хотелъ е второ похабено обществено здание въ Сливенъ слѣдъ читалището. Архитектътъ на първия е г. Момчиловъ, а на второто г. Лазаровъ. Ний отбѣлѣжваме тия имена за да обрънемъ вниманието както на нашитѣ архитекти, тѣй и на Инженеро-Архитектното дружество, че не трѣбва да

жи женидбата му. Признанията на княза много разгнѣвиха императора; той обсипа сина си съ най-тежки думи, и се заклѣ че никога нѣма да се съгласи за развода му и че г-ца Вечера нѣма да стане негова жена.

V

Ако и твърдѣ убить душевно, князътъ не изгуби надѣжда; императора му бѣше отказалъ подържката си, той рѣши да се отнесе направо до папата, и съ едно писмо, съдържанието на което императорътъ не узна никога, той моли свети отецъ да унищожи връзкитѣ, които му бѣха наложили и да му даде възможностъ да вземе жената, която обичаше повече отъ живота си. То бѣ една молба отъ скръбъ ѝ любовъ, нѣ тя неможа да трогне срдцето на папата, а само го разсърди; споредъ него, първата длъжностъ на наследника на Хабсбургския прѣстолъ, на тѣзи знаменита фамилия, която всѣкога е била единъ отъ стълбовѣтъ на католичеството, трѣбваше да бжде да пожъртва собственицитѣ си чувства за вѣрата си въ Бога — и да не дава лоша примѣръ на развода, високо осжжданъ отъ католическата църква, особено въ тѣзи врѣмена, когато либералнитѣ идеи вземаха връхъ въ умоветѣ на народитѣ.

Въ тѣзи смисълъ папата отправи едно строго мѣмране не на княза Родолфа, а на самия Австрийски императоръ; той осжди повѣдението на сина му и му прѣпорѣча да употреби влиянието си, като баща и императоръ, за да накара наследника на прѣстола да влѣзе въ пѣтя на християнскитѣ си длъжности.

Писмото на папата много наскърби императора; то бѣше още едно доказателство за сериозната и постоянна любовъ на княза къмъ младата жена. При послѣдното си свиждане съ него, той съ смайване забѣлѣжилъ изнуренитѣ му черти, блѣднитѣ му и хлѣтнаги страни, блѣстящитѣ му отъ мраченъ огнь очи; всичко показваше, че душевната борба, която го мѣчеше, бѣ оставила сериозни слѣди.

Твърдѣ загриженъ, императорътъ повика лѣкаря си, който бѣ гледалъ всичкитѣ му дѣла отъ раждането имъ, и му заповѣда да му откри истината върху здравословното състояние на му.

Отговорътъ на прочутия мѣкои основателния му страхъ.

се работи прѣзъ купъ за грошъ, когато се отнася до зданиа, дѣто се заравятъ съ десетки и стотини хиляди народни левове. Обръщаме имъ, казваме, вниманието за да въздѣйствуватъ всрѣдъ своята срѣда въ това отношение. Възможно е въпроснитѣ архитекти да не сж виновати въ побъркването въ двата плана, и ний имъ искаме въ тоя случай извинение, но все пакъ мислиме, че на тѣхъ лежи известна морална отговорностъ.

„Умственитѣ шуптения“ и „мозъчнитѣ конвулсии“, тѣй присжщи на много членове отъ автоматическата партия, прѣминали сж отъ долното отдѣление на „Работнически вѣстникъ“ въ колонитѣ на „Ново Време“, отъ дѣто аслж си взеха и началото. Слѣдъ бай Гочу Зюлямътѣ тѣ сега обхванали гламавия Senex, сжщинска ферментация отъ глупости. Падлистникътѣ, помѣстенъ въ вѣстника ни подъ название „Партия отъ автомати“, не дава покой на ожиленитѣ автомати, и тѣ, като не могатъ да кажатъ нищо свѣстно противъ здравитѣ му доводи, завзели се съ обикновената си работа: да боравятъ съ думи. И тия думи тѣ даже нѣматъ достатъчната способностъ да ги измислятъ, а ги зематъ изъ самия падлистникъ, дѣто тѣй характеристикно и вѣрно ги обрисуватъ. Не помага, г. Senex, не помага! Не е достатъчно само да се кажешъ марксистъ и да натрупашъ купъ фрази на лапани безъ свръзка отъ Маркса, Енгелса и Кауцки, а трѣбва едно спокойно и чуждо на всѣко „ферментиране“, „шуптение“ и „конвулсиране“ вникване въ прѣдмета и уясняване въпроситѣ, които съ такава лекота рѣшавате. Вий можете съ хиляди години да се въртите като слѣпи коне около класовитѣ борби и разнитѣ „надстройки“ и „подстройки“ и пакъ нищо да не разберете отъ общественото развитие, както не сте разбрали и отъ самия социализмъ, що съ такъвъ апломбъ проповѣдвате. На всѣкому, колкото е дадено. Отъ истерици и конвулзионери не може да се иска повече.

Нечуванъ произволъ. Уволненъ е отъ учителството Ив. К. Кеповъ съ петима още свои колеги отъ Дубница, П. Неновъ отъ с. Дърманца-Луковитска околия и Ралевъ, отъ с. Радне Махле: осемъ уволнения въ нѣколко само деня! Това е вѣнецъ на произволитѣ, извършени отъ

вието на синъ му бѣше съвършено разстроено, че една скрита трѣска подкопаваше силитѣ му и че конструкцията му не можеше да утрае повече на живота, що той водѣше, и на вълненията, които го мжчеха.

Този вѣренъ служителъ помоли императора да има най-голѣма грижа за сина си, но да употреби всички срѣдства за да го раздѣли отъ прѣдмета на любовта му, защото само спокойствието и абсолютната въ всѣко отношение почивка, можаха още да запазятъ живота му и да продължатъ днитѣ му.

Скръбъта на императора бѣ голѣма и длъжността му трудна. Какъ да раздѣли княза отъ тѣзи жена, къмъ която той бѣ привързанъ съ всичкитѣ жици на сжществото си? Но трѣбваше на каквато и да е цѣна да се спаси живота на този единственъ синъ.

Той повика княза при себе си. Новината за папското писмо бѣше дошла до ушитѣ му. Князътѣ разбра, че прозбата му бѣше отхвърлена и очакваше отъ страна на баща си най-тежки натяквания, които чувствувахе, че заслужава. Той се въоръжи съ всичкия си куражъ за това свиждане, което прѣдвиждаше, че ще бѣде тежко.

Когато се яви прѣдъ императора, този послѣдниятѣ бѣ обзетъ отъ скръбъ при виждането му: странитѣ на княза бѣха по-блѣдни, очитѣ му още повече хлѣтнаха; едно страдание, една безкрайна милостъ облада бащинското му сърдце, никаква дума не излѣзе изъ устата му, съди и протекоха отъ очитѣ му и той отвори обятията си на обичния си синъ, който се хвърли на шията му. Като че ли всички раздори бѣха забравени.

Дълго се държаха пригърнати двамата хора и сълзитѣ имъ се смѣсиха. Императорътѣ първи стана господаръ на чувствата си, той каза на княза за отговора на папата и за страховетѣ, които лѣкаритѣ му задавахе относително здравieto му. Той го моли да пазити този животъ толкова скъпоцѣненъ за фамилията и държавата му и да скжса всички сношения съ жената, която го водѣше къмъ гроба.

Князътѣ Родолфъ бѣше дълбоко развълнуванъ, обичта на баща му, на която свѣдѣваше, го обезоръжиха и Ма-
риядани, сѣдѣла една минута.

сегашния ми Портретъ
тѣжка не вѣщава се г. Мин-у Пармѣ въ политическия ра-
етъ, а бито за свои лични дертьове или за своя на свои съпартизани сж готови сто пѣти да заложатъ дѣлото, на което сж се клѣли, че ще служатъ вѣрно!

Да, този нечуванъ произволъ ни възмуцава! Възмущението се усилва, като се знае, че това уволнение става ни въ туй, ни въ онуй врѣме — посрѣдъ зима и, че то се върши отъ хора, които на дѣво и на дѣсно се вѣрятъ, че не прѣслѣдвали учителитѣ за тѣхнитѣ убѣждения, каквито и да били тѣ.

Когато тѣ пишатъ съ едната си ржка туй вѣрение въ вѣстницитѣ, съ другата — подписватъ присждата на осемъ други учители, на които грѣха е, че мислѣли не тѣй, както мисли тѣхното окаяно началство. Какъвъ позоръ!

Читателю, не търси логика въ тая постѣпка на властующитѣ: тя отдавна е изгубена за тѣхъ! Логиката имъ трѣбваше само до като сж въ оппозиция, а сега имъ трѣбватъ насилия, помрачена съвѣсть, безсърдечие. Това имъ трѣбва, за да могатъ да изгаятъ политическото блато въ което сж нагазили. . . .

Уволнени коленъ!

Моя привѣтъ приемете — нека той ви служи за насърчение въ тия тежки минути!

Вамъ братски поздравъ пращамъ, а на прѣснителатѣ — проклетие!

Киро.

Вждащия поминъкъ на Сливенци и залѣсяване околността на гр. Сливенъ.

(Продълж. отъ бр. 50)

И тѣй мѣрkitѣ, които ужъ взема нашето правителство за повдигане на нашитѣ занаяти, се указаха не само безполѣзни, но даже и врѣдни. Какво тогава да правятъ тѣзи стотини и хиляди пропаднали и пропадающа занаятчи? Кждѣ да търсятъ тѣ прѣхраната на себе си и семействата си?

Съ настоящата си статийка имаме за цѣлъ да отговоримъ, до колкото разбираме, на горнитѣ въпроси.

Императорътѣ заблѣлжи вълнението на сина си, той заблѣлжи влиянието, което имаше въ тѣзи минута върху него и поиска да се възползува; той го накара да се закълне съ най-тържествени думи, че нѣма да се срѣщне вече съ Г-ца Вечера, и князътѣ, смазанъ, убитъ духомъ, обѣща всичко, което искаше баща му. За да направи помиряването по-пълно, императорътѣ покани сина си да вечеря сжщата вечеръ у него при цѣлата фамилия и князътѣ се съгласи да отиде. Още единъ пѣтъ баща и синъ се пригърнаха и князътѣ се оттегли въ апартаментитѣ си. Нервнитѣ му бѣха обтѣгнати до скжсване, той усѣщаше нужда отъ почивка, смъртната почивка даже му се виждаше желателна; той искаше да се усамоти, да размисли какво му оставаше да прави слѣдъ задълженията, които даде, и за това забрани вратата си за всички.

VI

Вечерътѣ прѣди този денъ Г-ца Вечера бѣше прѣкарала у приятелката си, графиня Ларишъ, повѣреница на любовта ѣ, сжщата, която ѣ бѣше устроила първата ѣ и приятна срѣща съ Архидукъ Родолфа. Младото момиче бѣше тжжно и замислено. Отъ нѣколко врѣме лоци прѣдчувствия я мжчеха; тя се виждаше изоставена отъ любовника си и чувствуваше, че той не ще може да устои на исканията на баща си и на фамилията си; освѣнъ това, тя го намираше промѣненъ въ отношенията му къмъ нея, по-малко страстенъ, съ по-малко желание да бѣде самъ съ нея, а това промѣнение произлизаше отъ растящата слабостъ, която обладаваше малко-по-малко цѣлия организъмъ на княза, вслѣдствие на скритата трѣска, която го подкопаваше.

Мария считаше това униние като знакъ на отслабване въ любовта, която той хранѣше къмъ нея; тя се виждаше изоставена, турена въ числото на напустнатитѣ любовници, както много други красиви жени, които князътѣ бѣ удостоилъ съ единъ врѣмененъ капризъ. Тя откри страха си на своята приятелка, която за да ѣ успокои ѣ казваше, че любовникътѣ ѣ не е отъ обикновенитѣ хора, че той принадлежи на държавата си, на прѣстолоа си, че тя не трѣбва да иска невъзможното и че въ скоро врѣме и тя ще намѣри спокойствието си при единъ съпругъ, който ще ѣ направи щастлива. Тѣзи думи още

няко нашия занаятчия чувстова конкуренцията въ известенъ занаятъ доста силно, а пѣкъ нѣма срѣдства да го подобри въ техническо отношение и да го нагласи споредъ новитѣ изисквания на врѣмето, то той може да залови другъ занаятъ, въ който техниката още не е можила да си пробие пѣтъ въобще производство, което има единъ видъ манифактуренъ характеръ, или пѣкъ производство, което по своя характеръ се явява единъ видъ, като помощникъ, което извършва нѣкой прѣдварителни или второстепенни работи при едрото производство, експлоатирано по единъ модеренъ начинъ. Такива само производства могатъ да се задържатъ и даже да се разширяватъ наредъ съ едрото фабрично производство¹⁾. Такива вече примѣри имаме въ България, констатирани отъ Доклада на Пл. Т.-Индустр. камара за 95/6 г. На пр. карловскитѣ и калоферскитѣ абаджии и гайтанджии слѣдъ западане на занаятѣи имъ се заловили за обработване на гюля особено слѣдъ 1885 г. и споредъ свѣденията на камарата това обработване отивало доста добрѣ. За такъвъ родъ занаяти има просторъ и въ Сливенъ, но нѣкой отъ тѣхъ изискватъ инициативата и помощта не само на частнитѣ лица, но на държавата, общината и дружествата, които сж си задали за цѣлъ повдигането и подобренieto на поминака ни било съ свѣсти, било съ срѣдства за нѣкой необходими прѣдварителни приготовления.

За повдигането на вълнената домашна индустрия най-добрѣ е да се започне тъканieto на губери и килими, които не само у насъ, но и въ странство могатъ да намѣрятъ купувачи. Въ Виена и Хамбургъ има магазини, които иматъ за специалностъ разпродаването на персийски и пиротски килими. Нима тия килими не могатъ да се работятъ и въ Сливенъ по кжщитѣ, щомъ като сж почнали и въ Панагюрище да ги работятъ, разбира се, когато общината ни, която най-много е заинтересувана тукъ достави на производителитѣ образци споредъ изискванията на пазаря. Въ Сливенъ имаше тжкаческо училище съ специаленъ отдѣлъ по килимарството. Какъ е достигало то цѣльта си и защо е било

¹⁾ К. Кауцки. Земледѣл. Въпросъ часть II, стр. 17 „Пропадане на дребното производство въ индустрията“.

повече разсърдиха тѣзи дива и страстна натура. Като даде свобода на гнѣва си и на болната си, вслѣдствие на прочити, отъ които майка ѣ не съумѣ да ѣ запази, фантазия, младата влюбена се впуска въ заканвания, които уплашиха графиня Ларишъ. Като забрави, че графинята обичаше нѣжно княза, братовчеда си, тя въ раздразнението си се закълѣ, че ще си отмъсти по единъ най-ужасенъ начинъ въ случай, че бѣде изоставена, и че князътѣ нѣма да има друга жена подиръ нея.

Графинята се уплаши — тя виждаше бжджцето на братовчеда си заплашвано, и още сжщата нощъ, слѣдъ заминаването на опасната ѣ приятелка, тя писа на княза, като го молѣше да се пазити отъ Г-ца Вечера и ако иска да ѣ напустне, да отбѣгва всѣка срѣща съ нея, защото ѣ мислѣше способна за най-страшното отмжщение.

На сутрината, Г-ца Вечера узна отъ шпионитѣ, които подържаше въ двореца, за писмото отъ папата до императора и за свижданието на княза съ баща си. Твърдѣ загрижена и желающа да знае резултата отъ това свиждане, тя отиде подиръ пладнѣ въ императорския палатъ и накара насила слугата, който не ѣ пушчаше въ апартаментитѣ на господаря си, да му извѣсти за идването ѣ.

Князътѣ, дълбоко развълнуванъ отъ новината за присжствението на Мария въ палата, повтори, че иска да бѣде самъ, но Г-ца Вечера не научена да бѣде изгѣдена, бѣше насилила вратата: тя влѣзе въ стаята и се хвърли на краката на княза. Разваленитѣ му черти ѣ откриха истината. Подъ единъ потокъ отъ сълзи и цѣлувки тя се научи, че трѣбваше да се раздѣлятъ за винаги.

Тя се показа спокойна и въздържана, но веднѣжъ, само още веднѣжъ тя искаше да види Родолфа, за нѣколко часа въ Meyerling, гдѣто сж биле толкова щастливи. Послѣ тя ще се изгуби, ще напустне страната за винаги, но това послѣдно свиждане Родолфъ ѣ го длѣжеше и не трѣбваше да ѣ го откаже.

Физическата слабостъ, въ която се намираше княза, му позволи толкова малко да се противи на молбитѣ на любовницата си, колкото и несъзнателно бѣ се покорилъ на исканията на императора. Не само клѣтвата, която бѣ далъ

затворено ний не знаемъ, но по всѣка въ-
ностъ и то ще да е страдало отъ общата бо-
лѣстъ на всичкитѣ наши образцови профес-
ионални училища: голѣми бюджети, хабение на
сурови материали и никакви почти производства
и приходи, а всичко това плаши и убива част-
ната инициатива.

Въ общината ни има 18—20 хиляди дека-
ря лозя, по които се е появила филоксерата.
Ако градската ни община се погрижи да устрой-
разсадникъ съ американски лози, които сж не-
податливи за тази толкова опасна болѣстъ, и
всѣко заражено лозе се засади съ такива, то
злитѣ послѣдствия нѣма никакъ да се почув-
ствоватъ и въ продължение на нѣколко години
всичкитѣ ни лозя ще бждатъ прѣсадени. Въ
Видинъ, гдѣто тази болѣстъ е унищожила почти
всичкитѣ лозя има вече устроенъ такъвъ раз-
садникъ и въ скоро врѣме видинци ще иматъ
прѣдшнитѣ си лозя. Въ Станимака сж почна-
ли да приготвяватъ виненъ конякъ, а отъ
джибригѣ да добиватъ разни есенции за ликь-
ри и масла. Защо всичко това да не може да
стане и въ Сливенъ, който сравнително съ дру-
гитѣ винарски центрове е най-богатъ съ мис-
кетени лози. Ето що се казва на 64 стр. въ До-
клада на камарата по поводъ на това: „По бо-
гатството си съ мискетени лози въ градскитѣ и
околнитѣ лозя, Сливенъ има голѣмо прѣиму-
щество прѣдъ другитѣ винарски центрове. Самото
мискетено вино се цѣни по-високо отъ подоб-
нитѣ вина въ другитѣ винарски центрове на
района (на камарата). Едно усвѣршенствуване
фабрикацията на коняцитѣ ще постави тоя градъ
на първо мѣсто въ цѣлата страна. Въ зависи-
мостъ съ винодѣлието е и бѣчеварството, заная-
тъ, за който не може да се каже че е умрѣлъ,
а трѣбва да се подобри. Досегашното бѣчевар-
ство едва ли е можало въ по-плодородни годи-
ни, които не сж толкова рѣдко, да достави сж-
дове, но едва ли тѣзи сждове сж били задово-
лителни и за домашно употрѣбление по напра-
ва бѣчеварството, както е сега, не може да при-
готовлява сждове за далечно разстояние, сждове
по-удобни и по-здрави. За подобренieto на то-
зи занаятъ били вече направени постѣпки гдѣ-
то трѣбва за отваряне на едно бѣчеварско учи-
лище въ Котленско, кждѣто има достатъчно

брави гори, отъ които най-износно могатъ да
доставятъ материали нашитѣ бѣчевари. Тѣзи
брави гори могатъ годишно да изхранятъ съ
железѣ си дѣ да е си свини, расата на които,
ако сж по-добри, то свиневѣдството ще напрѣд-
не много повече, отколкото е сега и ако не мо-
жемъ да достигнемъ въ туй отношение Сърбия,
то поне да се доближимъ до нея. Изобщо ско-
товѣдството въ Сливенъ и околията е съвсѣмъ
занемарено.

Една доста почетна сума отъ нѣколко ми-
лиона лева приходъ има Сърбия само отъ изно-
са на сушенъ сливи. На западъ търговията съ
сушни и консервирани плодове, като разни ком-
поти и др., е една отъ най-разпространенитѣ и
доходни. Всичко това е благодарение на ово-
щарството, на което се обръща толкова голѣмо
внимание. Въ Сливенъ, кждѣто на редъ сж раз-
нообразнитѣ плодове могатъ да зрѣятъ „моки-
нитѣ и нароветѣ, се обръща съвсѣмъ малко ви-
нимание на него, да не кажемъ е съвсѣмъ занема-
рено, защото поне толкова до колкото го има,
и то не като специално занятие, не можемъ, не
знаемъ, или по-добрѣ не искаме да го напра-
вимъ доходно. Има случаи щото плодетѣ тѣй
да сж изгнивали по дърветата въ по-плодород-
ни години.

Пчеларството, съ което въ старо врѣме сж
се занимавали доста много, за което ни свидѣ-
телствува и мѣстността, наречена „Кованлъкъ“
близо до Сливенъ, се е обърнало сега, ако мо-
жемъ тѣй да се изразимъ на луксозно занятие.
Само нѣкои по-мераклии наши съграждани се
занимаватъ съ него и то само за домашни нуж-
ди. Липата, едно отъ най-медоноснитѣ дървета,
е доста разпространена около Сливенъ. Пчелар-
ството е занятие, което може да бжде прѣд-
прието безъ да се изисква помощта и инициа-
тивата на когото и да било освѣнъ на заинте-
ресувания, но при всичко това изисква се из-
вѣстно умѣние по отглеждането на пчелитѣ, осо-
бено когато това отглеждане става въ кошери
по новата система, т. е. по единъ по-рациона-
ленъ начинъ, при което именно отглеждането е
много по доходно.

Производството на орѣховото масло (шар-
ланъ) е било доста разпространено въ турско
врѣме и нашето мнѣние е било, че причината

на отпадането му се крие въ конкуренцията на
европейскитѣ имитирани и фалшифицирани ма-
сла, споредъ доклада на камарата обаче водни-
тѣ яани въ Станимака и с. Енина (Казанлъш-
ко) мжно се конкурирали. Ако това е така, то
е възможно, споредъ насъ, повдигането и подо-
бренieto на това производство, като се уредятъ
напуснатитѣ орѣшаци, като се засадятъ нови и
се запрѣти сечението и износа на орѣховитѣ
дървета.

Градската ни мера, е въ съседство съ Ро-
зовата долина. Западната ѝ граница допира до
с. Бинкосъ, а въ съседното на него с. Алобасъ
вирѣе розата. Каква е тукъ разликата въ кли-
матическо и почвено отношение ний не знаемъ,
нъ споредъ специалисти „Рамануша“ и „Камар-
ра“ сж много сгодни за развъждане на гюля.
За сега въ Сливенъ има дѣлѣ розови градини
производството на които не ни е извѣстно, нъ
и въ сжщностъ тѣ сж повечето моабетчийски
отъ колкото за производство градини. Нужно е
нашето кметство да обърне внимание на този
толкова важенъ източъ отъ производството, да
опита и посади нѣколко декара гюль, като по-
вика сжщеврѣменно и майстори, които да го об-
работватъ, за насърчение на населението. Ако
Сливенската околностъ граничи съ Розовата до-
лина, то защо Сливенъ да не стане вратата на
тази долина?

Бубохранението е сжщо единъ твърдѣ ва-
женъ и много доходенъ клонъ на производство-
то. За такъвъ го е смятали види се и нашето
Министерство на Търговията и Земледѣлието, та
е командировало по-миналата година Помощникъ
началника на отдѣлението за земледѣлието г-нъ
Никола Д. Петковъ, въ Брусса Мала Азия за
проучванието му. Г-нъ Петковъ въ своя „Ра-
портъ“ до министерството разглежда доста по-
дробно развитието на бубохранението и копи-
нарството въ брусенски вилаетъ, кждѣто то е
станало почти единствения поминъкъ на насе-
лението. Види се вслѣдствие на това проучване
правителството ни е устроило тази година око-
литска бубарница въ Орхание, освенъ тази въ
Братца. Постройката е сторила около 11000 ле-
ва, а планътъ и издържанието на обучителитѣ
майстори сж отъ министерството.

(Сандва).

на баща си, но и умолителното писмо на бра-
товчедката му, която го прѣдупрѣждаваше за
отмѣщението на Мария, бѣ забравено. Може
би, че той биде обзетъ отъ непрѣодолимо же-
лание да види насамъ, за послѣденъ пжтъ, тѣ-
зи жена, която толкова страстно обичаше. Той
обѣща прочее да изпълни желанието ѝ, но тя
трѣбваше веднага да тръгне за Meyerling и той
да я слѣди отъ близо, понеже трѣбваше да се
върне вечерта въ Виена.

VII

Това бѣше на 29 Януари 1889 год., около
2 часа послѣ пладнѣ. Студѣтъ бѣше чувствите-
ленъ, снѣгъ покриваше полето. Съ една лѣка
шейна, князътъ се надѣваше да кара бърже и
да има нужното врѣме да отиде до Meyerling
и да се завърне за вечерята у императорската
фамилия. Нъ прѣчки се случиха. Върниятъ му
коларъ, знаменития Братфишъ, нераздѣлния *ау-
томедонъ* (возачъ) на княза въ всичкитѣ му лю-
бовни приключения, се забави; освѣнъ това, снѣ-
гътъ който покриваше полето, прѣчеше на коне-
тѣ да вървятъ бърже. Вече слънцето се накл-
няваше къмъ планинитѣ, а князътъ бѣше още
далечъ отъ мѣстото, гдѣто отива.

Една шейна прѣпрѣче пжтя му. Князь Ко-
бургъ, баджанакъ му, се връщаше отъ Meyerling,
гдѣто билъ на ловъ прѣзъ деня съ нѣколко мла-
ди благородници; поканата на императора за се-
мейното събрание, на което князь Родолфъ щѣ-
ше да присѣдствува, му бѣха занесли тамъ.
Князь Кобургъ бързаше прочее да се върне въ
Виена, нъ какво бѣ очудването му да срѣщне
на полето този, когото щѣха да празнуватъ тѣ-
зи сжщата вечеръ въ Ховбургъ. Като попита
баджанакъ си, той му откри причината на бър-
зото си пжтуване, но обѣща да бжде точенъ въ
опрѣдѣления часъ.

Князь Кобургъ помоли тогава баджанакъ
си да се върне назадъ, като му посочваше не-
възможността, прѣдъ видъ на късното врѣме,
да стигне въ Meyerling и да се върне за импе-
раторската вечеря. Нъ Родолфъ не послуша и
продължи пжтя си.

Слѣдъ малко врѣме князътъ разбра, че забѣ-
лжкитѣ на баджанакъ му бѣха вѣрни, тѣй като
слънцето засѣдна и вечерниятъ мракъ почна да
покрива полето. Добротата на баща му му идѣ-
ше на умъ, сжщо и скърбта на родителитѣ му,

ако не се явѣше на това семейно веселие, и той
даде заповѣдъ на вѣрния си коларъ Братфишъ
да обърне назадъ шейната и да вземе пакъ пж-
тя за Виена.

Тѣ бѣха на единъ кръстопжтъ, който обра-
зуваше жгълъ и не позволяваше да се вижда
пжтя за Meyerling.

Снѣгътъ бѣше дебелъ и коларътъ трѣбваше
да направи голѣмъ кръгъ за да обърне еки-
пажа. Въ сжщата минута една друга шейна из-
лѣзна на кръстопжтя; Г-ца Вечера бѣше въ нея
и видѣ екипажа на князь Родолфа да се обръ-
ща тежко въ снѣга.

Тя идеше отъ Meyerling, измжчена отъ не-
търпение, като не виждаше да иди този, когото
тя така жадно очакваше. Тя рѣши да отиде да
го посрѣщне и го намѣри тъкмо въ минутата,
когато щѣше да бѣга въ Виена, къмъ обятията на
родителитѣ си. Нъ не умолимата му сждба го бѣ-
ше стигнала. Като видѣ тѣзи жена, той всичко
забрави: тѣ продължиха пжтя си заедно, но
къмъ Meyerling.

Бѣше се стъмнило като пристигнаха. Г-ца
Вечера отиде веднага въ апартамента, въ който
обикновенно живѣеше съ княза. Той пжкъ оти-
де да поздрави приятелитѣ си, които подиръ
лова вечеряха весело, и подъ прѣдлогъ на сил-
но главоболие се оттегли въ апартаментитѣ си.

Тѣзи вечеръ никой въ Meyerling не се съм-
няваше за присѣдствието на Мария въ къщата,
защото никой не я видѣ да влѣзе, а вѣрниятъ
коларъ бѣше много прѣданъ на господаря си за
да издаде тайнитѣ му.

Князътъ заповѣда да му донесатъ за вече-
ря въ стаята му, а Г-ца Вечера имѣ грижата
да го накара да пие повече отъ обикновено.
Подиръ малко, типина царуваше въ замъка, всич-
ки бѣха се отдали на нощната почивка.

Нишо не смути послѣдната любовъ, пос-
лѣдното прощаване на князь Родолфъ съ г-ца
Вечера. Най-послѣ, смазанъ, убитъ, подиръ този
день пѣленъ съ тѣй различни вълнения, може
би и упоенъ отъ парата на силнитѣ питиета,
които му бѣха дали да пие, князътъ заспа теж-
ко и дълбоко.

Събуденъ отведнжжъ отъ най-жестокото,
най-грозното отмѣщение, което жена би си въ-
образила, той видѣ живота си за винаги съси-

панъ. Като взе револвера, той уби първо тѣзи,
която му бѣше нанесла обидата, а послѣ обър-
на смъртоносното орѣжие къмъ себе си.

Смъртното прѣстѣпление твърдѣ малко на-
руши нощната тишина; никой отъ жителитѣ на
замъка не се усъмни за ужасната драма, която
се извърши тѣй близо до тѣхъ.

На сутрината 30 Януари, денътъ не бѣше
още разпрѣсналъ нощнитѣ мъгли и коларътъ на
княза точенъ на заповѣдитѣ на господаря си,
които му бѣше казалъ вечерта да бжде готовъ
въ 8 часа сутринта за да се върне въ Виена,
чакаше съ шейната при вратата на замъка. Мла-
дитѣ благородници, които прѣкараха нощта за
да почнатъ отново лова на другия денъ, бѣха
обиколили шейната, желаючи да поздравятъ
княза при заминаванието му. Конетѣ отъ студѣ
ровѣха нетърпеливо снѣгътъ; врѣмето минаваше,
а князътъ, тѣй точенъ обикновено, не се явя-
ваше. Всички почнаха да се безпокоятъ. Графъ
Хойосъ, къмъ когото князь Родолфъ бѣше осо-
бено привързанъ, рѣши да узнае причината на
закъсняването му.

Слѣдъ като чука и вика напраздно при
вратата на апартамента на княза, лоши прѣд-
чувствия го обладаха и той влѣзе въ стаята:
зрѣлището, което се прѣдстави прѣдъ очитѣ му
замрази отъ сграхъ кръвта му и той извикъ
отъ скръбъ и ужасъ; всичкитѣ гости на
мъка се стекоха.

На широкото легло, въ срѣдата на ста-
Мария бѣше прострѣна въ нощни дрѣхѣ,
смъртна блѣдностъ на лицето. Хубава даже
при смъртѣта си, една капка кръвъ течеше отъ
едното ѝ слѣпо око; тя изглеждаше да е при-
ела смъртѣта безъ защита и безъ борба.

При нея лежеше, прѣвитъ къмъ себе си,
князь Родолфъ съ лице тѣй обезобразено, че
не можеше да се познае; кръвъ течеше въ изо-
билие отъ главата му и единъ револверъ
краката му показваше какво се бѣ случило.

Не оставаше освѣнъ да се приготвятъ
щастнитѣ родители за жвстокия ударъ,
ги бѣ сполетилъ.

Франция. Сенаторските избори станаха вече от Клерикалитъ, народняцитъ, консерваторитъ употребява всички усилия за да могатъ спечели повече сенаторски мѣста, нъ за тѣхно нещастие и за shame на Републиката тѣ изгубиха 14 мѣста, които се замѣстиха съ Клерикалитъ. Националиститъ можаха, обаче, да направятъ и сенаторъ, който замѣсти единъ починалъ консерваторъ. За прѣседателъ на сената е избранъ бившия прѣдседателъ Фалиеръ. Следъ няколко дни ще се почне дѣло Марсель-Хаберъ, който бѣше обвиняванъ заедно съ Габриелъ.

Въ сенаторскитѣ избори социалиститѣ взеха участие, макаръ да знаеха, че още е рано да влѣзатъ въ сената. Тѣхнитѣ кандидати макаръ и да не сѣ избрани, получиха доста голямо число гласове, което говори много за прогреса на социализма въ Франция.

Войната. Генерала Бюлеръ, който напредваше към Ледисмидъ за да иди на помощ на тамошния гарнизонъ, е бил принуденъ да се върне назадъ задъ рѣката Тугела като е оставилъ много припаси, топове, много войници и офицери убити и ранени по бойното поле. Следъ като си почина малко той пакъ почналъ да се готви за едно ново отиване напредъ, а английскитъ вѣстници вече говорятъ, че Бюлеръ е прѣминалъ р. Тугела. Това още не се потвърждава отъ официално мѣсто. Буритъ иматъ събрани 80,000 души войници, които ще ударятъ послѣдния съдобносенъ ударъ. За сега Буритъ се задоволяватъ съ малки сражения като отблъскватъ или избѣгватъ неприятеля. Говори се, че понеже Ледисмидъ не се придава и войската на брѣгъ 10,000 която се крие въ подземни укрепления прави голѣма вѣжда на Буритъ, тѣ се завзели да наводнатъ града, като прѣкарватъ водата въ резервоари, които ще пуснатъ отведнажъ и тази вода ще опустоши заедно съ града и солдатитъ. Това е ново сѣдство за защита неопотребявано до сега. При едно сражение въ което Буритъ сѣ биле принудени да отстъпятъ, английскитъ войници сѣ намерили трупове на жени и дѣца, които носели нагнени и провизии на своитъ мъже бащи (дѣствуващи) въ боя. Когато женитъ и дѣцата почнали да се биятъ, то такава война се свършва само съ смъртта на послѣдния войникъ.

Въ Лондонъ камарата е събрана и голѣми прѣспирни-
ци се водятъ. Говори се за едно падание на кабинета Сал-
збурнъ и дохожданието на власт на лорда Розбери.
Представителитѣ сж раздѣлени не на либерали и консер-
ватори, а на едни, които искатъ войната до крайното зав-
ладяване на Трансваалъ, други които искатъ тутакси да
се прѣкрати, и трѣти искатъ за още малко врѣме да я
поддържатъ, или по добръ, тѣ не знаятъ какво да правятъ.

Турция. Нѣкой си богатъ турчинъ е вземалъ едно бѣдно момиче, италиянска поданица, и го завелъ въ своя харемъ въ Цариградъ. То било насила потурчено. Родителѣтъ обаче на това момиче даватъ молба до министера на външнитѣ работи да го искатъ понеже, като малолетно тя е подъ бащината си власть. Италианския дипломатически агентъ въ Цариградъ е далъ една остра нота до турското правителство и иска шото момичето да се испрати въ Италия при родителитѣ си. Турското правителство слѣдъ нѣколко отказа е било принудено да испрати нещастното момиче; нъ изъ пакъ единъ турски офицеръ, който пътувалъ заедно го видѣлъ и извънредната красота го привлекла къмъ него. Вземалъ го насила и го испраща въ своя харемъ. Италианския диплом. агентъ пакъ дошелъ на помощъ и ако Турция не исполни исканието на италиянското правителство тѣй. дипломат. агентъ ще бжде повиканъ назадъ. Това се казва турска оправия.

Австрия. Най-после и Австрия ще има единъ работнически законъ, който да опредѣля точно отношенията между господаря и работника, тѣхните права и задължения единъ къмъ други. Една комисия въ министерството на търговията е изработила проекта относително осигуряването на работниците противъ болести, противъ нещастията при работенето и противъ старостта. Този проектъ скоро ще бѣде представенъ на камарата.

Нантъ. 200 работника от индустриалната работна дървета сж обявили стачка. Причината е че парите им намалили надниците, която и така не е най-колко голяма. Работниците сж избрали делегата да идат при директора за да водят прѣговори.

Австрия. Служб. се носи, че едно опръбдено число общински сжвѣти, иматъ намерение да испратятъ една молба до правителството, за да го молятъ да откупи експлоатацията на всичките минни за смѣтка на държавата. Общата стачка на рудокопачите въ Австрия продължава и е въ голѣмия си разгаръ; повече отъ 60 хиляди работника не работятъ. Социалистическите вѣстници се конфискуватъ. Има вече една седмица социалистическа въ Кладно вѣстникъ „Свобода“ се конфискува редовно. Работническите събрания и тѣ се разтурятъ подъ нѣкакъвъ претекстъ. Социалиста *Аустъ* е билъ арестуванъ въ Кладно и подъ бойной изпратенъ въ Прага. Предишниятъ

Варшава. (Руска полина) Следующите работници сж били осъдени на различни наказания за гдѣто сж направили стачка: Селдински на 5 години; Станисевски и Левски на 4 год. и Адамски на 3 год. на заточение въ ангелската губернія; Моищъ на 4 год. Марковски, Белу и Сваровиски на 3 год. на заточение въ губерніята Полда.

Парижъ. Работниците подвръзачи които бѣха
Еднѣ нѣколко дни обявили стачка продължаватъ я, ма-
каръ господаритъ имъ да имъ отстъпили и удовлетворили
исканията имъ. Тѣ се присъединяватъ къмъ работни-
чествѣ подвръзачи и заедно ще продължаватъ стачката до
пълно удовлетворение на исканията на своитѣ другарки.

(ИЗВОДЪ)

Всѣки, който е слѣдилъ по отблизю войната на Ан-
гличанитѣ съ Буритѣ е забѣлежилъ, а съ него заедно и
Анховецѣ, които иматъ интересъ да изучаватъ тактиката на
но здѣлнитѣ войски, слабостта на англичанскитѣ войски,
вотъ тѣ числото имъ да е два и половина пѣти по-го-
лявата отъ това на Буритѣ. Всички се зачудиха на успѣха
тълкъ, миренъ и трудолюбивъ народъ. Управни-
тъ, кога боснейскитѣ държави почнаха да се безпокоятъ
за сѣбѣ, постояннитѣ войски прѣдъ народната ми-
лиция сѣ сжъ подъ главата на постоянната вой-
ска, една милиция.

Тези малки Републики на Южна Африка и
пеша полкове, каквито европейските държави имат,
денещи само, които не знаят да ездят състав
пъхотата им—управлявана повече от дъски офиц
Кавалерията е главната част от войската, която съ
въз сжото време и за пъхота. Войниците имат необ
димите качества за изпълнение за тези два рода ор
жия

Дисциплината съществува в два рода обрания на тяга дума; понеже солдатите имат голямо доверие в способността на своите началници. Самите солдати са отлични стрѣлци; дългого упражнение, което имат и поставя въ положението всѣкога да улучават прицѣлната точка.

Тактиката имъ се състои въ бързото приближаване до неприятеля, като се криятъ добри отъ изхода и го нападатъ при първия удобенъ случай. Вуригъ не нападатъ когато предвиждатъ едно поражение, отстъпватъ въ най-добрихъ полъжияхъ.

Артилерията пмв е приващата, артилиристите са младежите, които по собствено желание сж прѣкарвали нѣколко грьмъве въ неупрѣдѣната служба. По-големата частъ отъ офицеритъ сж Буря; чузденцици офицери, отишли да имъ помагаатъ, изпълняватъ функцията на обучатели и дѣлватъ не много по бързо отъ това на българската артилерия.

Най-интересно е производството на офицерите. Всички офицери сж обикновени граждани. Всички солдати от една дружина избират сами своя капитан наречен "Veldkornet"; капитаните от единя окръг избират свой командант (полковой командир); тѣзи последните избират генерала си, а главнокомандующия се избира отъ цѣлия народъ. Всеки е длъженъ да приеме офицерския чинъ за който е избранъ.

При такава организация не е никакъ чудно, што Буритѣ да нанасятъ такива побѣди на рѣдовнитѣ, по-особи английски солдати, които нѣматъ никакво доверіе въ своитѣ началници, назначени по капризнитѣ на по-горнитѣ началници. Освѣпъ това Буритѣ, които отъ малки се упражняватъ съ пушката, сполучватъ да станатъ прѣспасни стрѣлци.

Бурите притежават една дисциплина, която не се дължи на страхът от своя началник, а на вярата в способностите на началниците избрани от самите тях. Другарският дух е развит не само между самите солдати и подчинените им. Генерала се отнася със своите войници повече от другарски. Това е истинската дисциплина, желана от всички.

Примѣрътъ на Буритѣ, сполукитѣ, които сж имали сега сж достаточни да убѣдятъ и най-простия човѣкъ ползата и силата на народната милиция, прѣдъ съистелната за народитѣ постоянна войка.

Опълченците при отбавата на Шипка и младите ладати при Сливница и Пиротъ не показаха ли чудеса въ храбростъ, макаръ че извъ пжтьтъ за бойното поле се еха, какъ да носятъ пушката и какъ да стрѣлятъ? Данъ.

Обявяваме на интересуещите се граждани, че почваме разпродажбата на плодните (фруктови) дървчета, находящи се въ градината на г. Д-ръ Мирковичъ при „Ташъ-Кюпрю“ на Сѣверъ отъ „Розовата градина“.

1	Брусенски кестени, три годишни	60	ст.
2	Орѣхи	50	"
3	Каисии	40	"
4	Черници за буби	25	"
5	Вадеми (миндали) сладкарски	60	"
6	Чарчета Брусенски три годишни	1	л.
7	Севлийки	30	ст.
8	Коренчета чемиширъ	10	"
9	Хасми разекия и чаушъ	2	л.
10	Сакъзчета (тафланъ)	30	ст.
11	Тръндафили разноцвѣт. тропич.	2	л.
12	Разни цвѣтни сѣмена, букетчето	20	ст.
13	60 вид.	20	"
14	Акиции	50	"

Разпродавачъ:

Щилиянъ Юрдановъ
„Розова градина“.

Подписанный Сждебенъ пристава при Сли-
вен. Окр. Сждъ, на V К. Агаческий участкъ,
на основание исполнительный листъ подъ № 3562/99
год. издаденъ отъ К.-Агаческий Мировий Сж-
дия, въ полза на Петръ Генчевъ отъ с. Гад-
жилово, срѣщу Иванъ Димитровъ Бозовъ отъ
Сжщото село, за 221 л. 80 ст. и разноскитѣ по
испълненію и съгласно чл. чл. 1007—1028 отъ
Гражданското сждопроизводство, обявявамъ, че
отъ деньтъ на последното отъ двукратнѣ об-
народвания настоящето ми въ в. „Република“
ще започне и продължи 31 дни, въ канцелярия-
та ми въ К.-Агачъ, публичната проданъ на слѣ-
дующитѣ длѣжникови недвижимости, находящи
се всички въ землището на с. Гаджилово: а и-
менно: 1) Нива отъ (5 ¹/₂) петъ и половина дек.,
въ мѣстността „Андрѣевъ Долъ“, при сѣсѣди:
Димо Ивановъ Вълевъ, Колю С. Станчевъ и Ар-
наутска нива, оцѣн. за 60 л. 2) Нивата отъ (12)
дванадесетъ дек., въ мѣстността „Марина рѣ-
ка“, при сѣсѣди: Г. Димитровъ Бозовъ, Георги
Гечовъ, Вълканъ Яневъ, Коста Колевъ и пжтъ
оценена за 72 лева; 3) Нива отъ (14 ¹/₂) четир-
надесетъ и половина декара въ мѣстността
„Чиликли-баиръ“ при сѣсѣдитѣ: Петръ Ив. Джев-
лековъ, Георги Димитровъ Бозовъ, Стоянъ Анос-
головъ и пжтъ, оцѣн. за 100 л. и 4) Дворно
мѣсто отъ (1) единъ дек., находяще се въ село
Гаджилово „Долната махала“, при сѣсѣди: Гинчо

Продантъта ще започне отъ първоначалното оцѣнение и ще се завърши въ петъ часа слѣдъ обѣдъ въ послѣдний день на наддаването, когато имота ще се присъди върху тоя, който наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ разстояние на 24 часа отъ денѣтъ на присъжданieto на имота, нѣкой наддаде 5% върху суммата за която е присъденъ, продантъта му ще се продължи още и на слѣдующия подиръ това присъственъ день, часътъ до петъ слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявления.

Желающитѣ да купятъ имотитѣ могатъ да се явяватъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми, гдѣто ще имъ се достъпни всичкитѣ относящи се по продажта книга и условия и да наддаватъ, като внесжтъ за залогъ $\frac{1}{10}$ частъ отъ стойността на имота по първоначалното му оцѣнение.

гр. К.-Агачъ, 3 Декември 1900 г.

1—2 Сждеб. приставъ: Грънчаровъ

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на Сливенъ:

Лозе въ мѣстността „Исърлъка“ (Корудере) отъ 1 декаръ и 5 ара, съ граници: Вичо и Стефанъ Т. Дучеви и отъ двѣтъ страни пжтъ, оцѣнено за 75 лева.

Имота принадлежи на Петър Юрановъ отъ Сливенъ и ще се продаде за изплащане дълга му 520 лева къмъ Стеф. Г. Болашиковъ отъ Сливенъ, по изпълнителний листъ № 1415. Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското съдопроизводство.

г. Сливень, 3 Февруари 1900 г.
2—1 Сждебенъ приставъ: *Абаджиевъ.*

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Сливенъ:

Дворъ въ махала „Овчарска“, при съсъди:
Атанасъ Стояновъ, Юрданъ Андреевъ, Иванъ
Еговъ и Иванъ Чомпата, оцѣненъ за 150 лева.

Имота принадлежи на покойн. Ат. Акдон-
гията отъ Сливенъ и ще се продаде за испла-
цание дълга му 322 лева къмъ Панаица Петро-
а отъ Сливенъ, по изпълнителний листъ № 2546.
Продажбата ще се извърши въ канцеларията
и по правилата на чл. чл. 1004 — 1028 отъ
гражданското сѣдопроизводство.

г. Сливенъ, 5/II 1900 г.
—2 Сждебенъ приставъ: *Абаджиевъ.*

№ 69

Гр. Сливенъ, 1900 г. 31 Януари день.

Въ името на Негово Царско Височество

ФЕРДИНАНДЪ I

Князь Българский.

Сливенский Окр. Сждъ по гражданското отдѣление въ публично сѣдебно заседание на 31 Януари 1900 год. въ съставъ прѣдсѣдатель Н. Бойкичевъ, членове Л. Серафимовъ, Н. Бенчевъ при секретарь Ив. Поповъ, слуша доложеното отъ прѣдсѣдателя търговеско дѣло № 23/900 год. заведено по молбата на Пловдивскитъ търговци: Аврамъ, Яко, Давидъ & синево, молятъ обявяване въ несостоятелностъ Ямболскитъ търговецъ Мордохай Б. Шабетай.

Обстоятелства на дѣлото сж

1) Обявява за несъстоятелен дължник Ямболският търговец, Мордохай Б. Сабетай, търговската фирма на когото е записана въ търговския регистър; 2) Определя временно спиране на платките, 7 Декември 1899 год. 3) Назначава за дълговодител члена при съда, Велико Грабашевъ; 4) Назначава за временно съиндикъ, адвоката при съда Д-ръ Бодаревъ; 5) Заповѣдва да се запечататъ вѣсалищата, магазинитѣ и стокитѣ на несъстоятелниятъ още днесъ, така също писалището, каситѣ, документитѣ, движимото имоти и покщнината на несъстоятелниятъ; 6) Кредиторитѣ на несъстоятелниятъ да се свикатъ на 22 Февруари 1900 год.; 7) Кредиторитѣ на несъстоятелниятъ съ дължни да прѣдставятъ вземанията си до 20 Мартъ 1900 год. 8) Провѣрка на вземанията се сключватъ на 10 Априлй 1900 год. 9) Задължава несъстоятелниятъ въ 3 дневенъ срокъ отъ днесъ да прѣдстави равномѣтна по търговскитѣ си операции. 10) Заповѣдва арестуването на несъстоятелния. 11) Приишъ отъ настоящето рѣшение да се публикува въ „Държавний вѣстникъ“, както и въ единъ отъ мѣстнитѣ вѣстници, а също да се залѣпи на вратата на съда и испрати на прокурора при съда на зависяще разпорѣждане:

Ръшението подлежи на предварително изпълнение съ право на обжалване по отзив и възивъ въ 8 дневен срокъ считанъ отъ обявяването му прѣвъ залѣзване прѣписъ на сѣдищната врата. — На първообразното подписаха: прѣдседател Н. Бойкиевъ, членове Л. Серафимовъ, М. Бегчевъ.

Вѣрно съ оригинала.

Свѣдѣль: П. М. Чакаловъ
Прѣдсѣдатель: Н. Войкиевъ
Секретарь: Ив. Поповъ